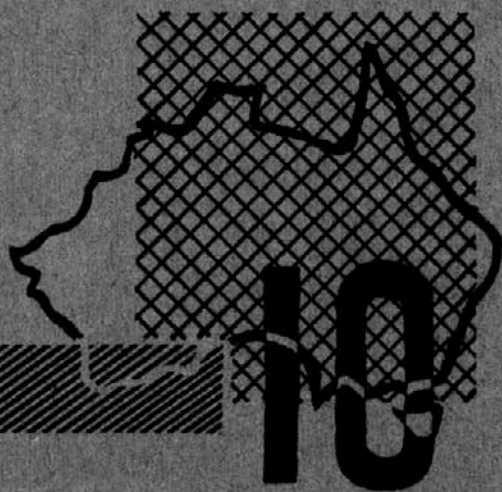

1961

11.

10 LETO 10
MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

December — Gruden

1 P Edmund, Marij.
2 S Bibijana

★ 3 N Prva adventna

4 P Franč. Ksaverij
5 T Stojan, Sava
6 S Miklavž (Nikol.)
7 Č Ambrož, škof
8 P Brezmadežno Sp.
9 S Valerija

★ 10 N Druga adventna

11 P Damaz, papež
12 T Aljoša (Aleks.)
13 S Lucija, mučenka
14 Č Konrad, Dušan
15 P Kristina
16 S Evzebij, Albina

★ 17 N Tretja adventna

18 P Gracijan, Teotim
19 T Urban
20 S Julij, Evgen
21 Č Tomaž, apostol
23 S Viktorijan, Vlasta

★ 24 N Četrta adventa

★ 25 P BOŽIČ ROJ. GP.

26 T Štefan, prvi muč.
27 S Janez Evangelist
28 Č Nedolžni otroci
29 P Tomaž, David
30 S Branimir

★ 31 N Silvester

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

SKUSAJTE
POSLATI NAROČNINO!
PROSIMO.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

IZPODKOPANA CESTA, gorenjska povest Janeza

Jalna iz časov, ko je železnica zapela pogrebno pesem "parizarjem" na cestah med Trstom in Dunajem. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVLJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkarija iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje slajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek:
Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov
nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala
Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najno-
vejše izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

SLIKE IZ DOMOVINE IN ŠE KAJ

BILE SE NAZNAVJENE V ŠTEVILKI PRETEKLEGA MESECA in res smo jih videli ob napovedanem času. P. Odilo Hajnšek, novodošli duhovnik, jih je pokazal komaj po nekaj dneh svojega prihoda med nas. Ni pokazal vseh, ki jih ima, za en večer jih je pa bilo kar dosti. Po odmevu od strani gledalcev soditi smo imeli zares lep večer in zadovoljnost je bila splošna.

Značilno za Sydney — udeležba je bila komaj kakih 150. To mimogrede. Vsak je seveda najrajši gledal tiste kraje, ki jih od doma najbolj pozna. To je naravno, Zvendar imajo take predstave svoj poglobitveni namen drugje. Lepoto rojstne domovine bi želeli pokazati zlasti naši mladini, ki je iz lastnega opazovanja ne pozna. Pri nadaljnjih slikovnih predstavah p. Odila bo treba to prav posebej poudariti, pa naj bo poudarjeno že sedaj.

Ta misel se lepo ujema z besedami pisatelja Karla Mauserja o priliki Slovenskega dneva v Torontu, Kanada, ki so bile take:

“Naša narodna zavest v tujini bi morala izpričevati močno ljubezen do zemlje in rodnega jezika. Bodimo trdno prepričani, da mi starejši nosimo narodno zavest tudi za svoje otroke in svoje vnuke. Ti naši otroci, ki smo jih za roko pripeljali v Kanado ali Ameriko, v Argentino ali Avstralijo, bodo na našo domovino pripeti samo toliko, v kolikor

bodo mogli spoštovati našo plemenito doslednost, našo ljubezen do majhne slovenske zemlje, in našo priraščenost k izročilom, ki smo jih prinesli od doma. Ta naša kri — ne delajmo si utvar, dragi prijatelji — ne bo na dom privezana z razumom; zanj bo prava domovina ta, v kateri živi danes. Tu raste, tu živi, tu se ji odpirajo možnosti in v tej domovini bo postala gibajoči delček, dodajala bo zgodovini novega sveta nove strani. In če bo nekoč te naše otroke tujec vprašal, kaj so, bodo rekli: **Kanadčani slovenskega porekla, Amerikanci slovenskega porekla. Avstralski slovenskega porekla.** Toda ne pozabimo enega: **slovensko poreklo bodo dodali, če bo v njih čustvu še spomin na plemenitega očeta in plemenito mater**, ki so do zadnje ure viseli na svoji zemlji, na svojem jeziku, na blagih izročilih, ki so jih iz starega sveta prinesli v novega. Če tega spomina v naših otrocih in naših vnukih ne bo, če bomo šviga-švaga, bodo mirno in s prepričanjem tujcu odgovarjali samo eno: Kanadčan sem, Avstralec sem, Amerikanec sem. In če spremene še ime, bo nekoč komaj zgodovinar vedel, da so zrasli iz slovenskega debla.”

K Mauserjevimi besedami lahko pripišemo: Poznanje domovine, čeprav samo iz slik, bo tudi pripomoglo, da dosežemo, kar nam pisatelj polaga na srce.

SPREMEMBA NASLOVA :

MISLI imajo odslej naslov:
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney.

Vendar lahko rabite dosedanje povratne kuverte s prejšnjim naslovom.

MATICA NAŠIH POKOJNIH

Teh imen lanska
matica še ni imela...
Naj po božjem
usmiljenju počivajo
v miru!

AQUILINA Štefanija, poročena in družinska mati, podrobnosti niso znane, umrla v Melbournu 18. julija 1961.

BALOH Marija, 68 let, vdova, doma od Celja, umrla po daljši bolezni v Riddells Creeku, Vic., 13. avgusta 1961, pokopana 14. avg. 1961.

FILIPIČ Jože, 51 let, oženjen, doma s Tolminskega, umrl po daljši bolezni v Wanneroo, W.A.

IBIČ Denis, poročen, umrl za jetiko v Melbournu 2. maja 1961.

JOVANOVIČ Milba, r. Poklar, poročena, doma iz Podgraj, umrla po avtomobilski nezgodi dne 24. junija 1961 v Adelaidi, pokopana 17. junija v Hindmarshu, S.A.

KLUN Ivan, 59 let, poročen, doma iz št. Petra na Krasu, umrl v Clifton Hillu, Vic., 21. marca 1961. pokopan 23. marca v Keiloru.

KOCETNAR Franc, 26 let, samec, doma v Prekmurju, umrl za sončarico v Wollongongu, NSW, pokopan tam 2. febr. 1961.

KRAČINA Jože, doma iz Logja pri Kobaridu, umrl v Melbournu, pokopan 9. novembra 1960 v Carltonu.

KOCJAN Suzana, 6 let, utonila v potoku v Corimalu, NSW. 27. sept. 1961, pokopana v Wollongongu 29. sept.

LAVRENCIČ Karel, 72 let, poročen, doma iz Logja pri Kobaridu, umrl v Adelaidi 3. jan. 1961, pokopan tam 5. jan.

MOHOVIČ Anica, r. Brožič, 22 let, poročena,

doma iz Istre, umrla v Melbournu po kratki bolezni, pokopana 20. junija v Keiloru.

PAHOR Franc, 30 let, samski, doma iz Opatjega sela, umrl v avtomobilski nezgodi blizu Adelaide, 30. aprila 1961, pokopan 3. maja v Springbanku.

PANTER Henrik, 65 let, družinski oče, umrl po daljši bolezni v Toongabbie, NSW, pokopan v Riverstonu 22. junija 1961.

POTOČNIK Jože, 27 let, samski, smrtna žrtev cestne nezgode 1. jan. 1961. Pokopan v Arraratu, Vic.

PARMA Ljubica, 53 let, poročena, umrla po daljši bolezni v Melbournu 24. julija, pokopana 27. julija 1961 v No. Melbournu.

ŠAJN Janez, samski, umrl v Coomi, NSW, podrobnosti niso znane.

SLUGA Janez, 40 let, doma iz Kriškega, samec, ponesrečen pri prevažanju hlobov v Mt. Gambierju, S.A. 6 sept. 1960, pokopan na pokopališču Mt. Gambier, S.A.

SEDMAK Stanko, 34 let, samski, doma v Ilirski Bistrici, umrl v Wollongongu, NSW., 11. avgusta 1961, pokopan tam 13. avgusta.

ŠILEC Štefan, 24 let, samski, doma pri Sv. Trojici v Slov. Goricah, umrl nenadne smrti v Melbournu, pokopan na keilorskem pokopališču 5. maja 1961.

ŠPUR Anica, r. Repanšek, žena in mati, 28 let, umrla po daljši bolezni v Melbournu 15. dec. 1960, pokopana 16. dec. na pokopališču Keilor.

S pogreba Suzane
Kocjan v Wollongongu

MIKLAVŽEVANJE —

ali naj ga se gojlimo?

P. Odilo

“MIKLAVŽ” JE PRAZNIK OTROK. Ker je Miklavž svetnik Cerkev, zato je njegov praznik od nekdaj verskega značaja. Vsebuje važno versko-zgojno jedro. Slovenski starši že dolgo pred praznikom opominjajo otroke, da morajo biti pridni in ubogljivi, morajo zvesto moliti, se marljivo učiti krščanskega nauka, zakaj sv. Miklavž hodi mimo hiš in vse posluša. Dobri otroci so pričakovali od Miklavža povračilo, darove, poredne otroke pa sv. Miklavž kaznuje s tem, da pripelje s seboj “parkeljna”, ki nepridneže postraši in tudi kaznuje.

God sv. Miklavža ali sv. Nikolaja se obhaja vsako leto 6. decembra. Na predvečer nastavijo otroci na okna ali pred vrata škornje, sklede, klobuke, košare ali kako drugo primerno posodo. Ko otroci spijo, pride Miklavž ter nasiplje polno svojih dobrot v te posode. Vsakemu podari po zaslugi. Navsezgodaj zjutraj hitijo otroci gledat in preštovat darove: jabolka, suho sadje, orehe, strd, potice. Tudi šolske potrebščine ali kak kos obleke. Miklavž je včasih tudi kak kovaneč potisnil v rdeče jabolko. Za poredne otroke je Miklavž prinesel tudi šibo, ki je bila zapličena v repo. To šibo je moral otrok poljubiti, ko jo je dobil. Starši so šibo zataknil za tram. Bog obvaruj, da bi se je kdo dotaknil ali jo kam skrnil, zakaj sv. Miklavž jo je blagoslovil. Preden so bili otroci tepeni, so morali šibo poljubiti. In zato je bilo na slvenski zemlji vedno dosti duhovnikov, ker “šiba novo mašo poje”...

To je jedro ali bistvo miklavževanja. Zgodovinska podlaga za te običaje je vzeta iz življenja sv. Nikolaja, ki je bil v naši deželi vedno v veliki časti, saj je celo stolna cerkev v Ljubljani njemu posvečena. Zgodovinsko jedro pa je sledeče: Po svojih starših je bil Miklavž zelo bogat, pa svojega srca ni navezal na svetni mamon. In zgodilo se je, da je neki oče v Miklavževem rojstnem mestu popolnoma obubožal. Imel pa je tri hčere, ki je ravno zaradi uboštva njih poštenje prišlo v veliko nevarnost. In kaj je naredil sv. škof Miklavž? Tri večere zaporedoma je šel mimo hiše obupanega očeta in vsak večer skozi odprto okno vrgel bogato

dloto za eno hčerko. Tretji večer je ubogi oče neznanega dobrotnika pod oknom čakal in tam našel velikodušnega škofa, ki ga je za božjo voljo prosil, naj o tem nikomur ne pove. Za svoja dobra dela ni iskal hvale. V spomin na ta dogodek še zdaj otroci Miklavžu nastavljajo na okno.

V teku stoletij se je miklavževanje v različnih krajih različno razvilo in spremenilo. Mnogokje je ostala prvotna oblika. Ponekod hodi Miklavž kar ves teden krog in meče skozi vrata ali okna svoje darove otrokom. Na predvečer svojega godu pa pride z mogočnim spremstvom oblečen kot škof. Pridne otroke vedno obdaruje, še misliti ni, da bi jih ne. Miklavž tudi sprašuje razne molitve in krščanski nauk. Natančno tudi ve, kakšne napake ima ta ali oni otrok, pa ga resno posvari. Kaznuje pa nikogar ne, je predober in preblag. Za kazen ima v spremstvu “parkeljne”, ki porednega otroka pošteno postrašijo in vsak mora obljubiti, da bo z naprej priden, ubogljiv in dober.

V nekaterih krajih ima Miklavž svojo deklo, ki hodi že več večerov prej okrog hiš in polaga darove na okna. Otroci začno takoj moliti, ko potrka. Večkrat vidijo tudi njeno roko, kako odlaga Miklavževe dobrote. Mame seveda navadno takrat ni v sobi. Se mora z Miklavževim deklo že kaj važnega pogovoriti! Zopet drugeje pa ves teden pred Miklavževim hodijo okrog parkeljni in rožljajo z verigami. Nikoli niso otroci v hiši tako pridni kot tisti teden. Ponekod ima Miklavž celó svoje pekarnice za sladkarije. Otroci kar hitro pogruntajo, v kateri pekarni Miklavž kupuje.

V mnogih krajih pride Miklavž celó v cerkevno dvorano, kjer ga slovesno sprejmejo. Potem kar po imenu kliče otroke in tudi odrasle na oder ter vsakemu kaj koristnega pove. Če so parkeljni prestrogi, posreduje sv. Mihael, ki je tudi v Miklavževem spremstvu. In ko Mihael zapove parkeljno, da mora otroka pustiti, parkelj takoj uboga. Tudi župnik, kaplan in vaški učitelj so mnogokje v Miklavževem spremstvu. Da pride z Miklavžem tudi parkelj in poredneža kaznuje, se zdi tudi otroški duši popolnoma pravično: Krepost mora biti nagrajena, grdobija pa kaznovana.

V tem je vzgojni nauk prelepe navade miklavževanja. Škoda bi je bilo, če bi prišla v pozabo.

MIKLAVŽ PRIDE

v Sydney

(oglas str. 341.)

Božič tipka

ZOPET JE MESEC OKROG. Ne vem, če bo tipkarija pravočasno končana. Vsaj poskusil bom.

★ V hiši imamo te dni posebnega gosta, novega misijonarja za avstralske Slovence, p. Odila. A nov je samo za Avstralijo, drugače pa je preizkušen ljudski misijonar. Saj menda ni župnije v Sloveniji, kjer bi ne imel misijona. Misijonaril je po Koroški, nato po Ameriki in Kanadi. Zdaj je med nami, odločen za delo med Slovenci v N.S.W. — Med nami v Melbournu je p. Odilo zelo všeč. Kot "pojoči misijonar", kakor so ga krstili ameriški Slovenci, se je včeraj udeležil vaje našega cerkvenega pevskega zbora. Jaz sem ga pa kar že prvi dan vpregel v delo: pisanje in razmnoževanje not. Pri večerni maši v Padua Hall na praznik Vseh svetnikov je kapelico razgibal, da so peli vsi verniki. V nedeljo se bo p. Odilo udeležil romanja v Sanbury, a o tem bomo poročali prihodnjič. — Novodošlemu misijonarju izrekam v imenu svojih ovčic iskreno dobrodošlico z željo, da bi prišel večkrat pogledat med nas v Melbourn. Obenem pa se mu zahvaljujem za krasne paramente, ki jih je prinesel iz Amerike za naše avstralske Brezje.

★ Na vernih duš dan sem pri Mariji Pomagaj opravil sveto mašo za vse naše pokojne rojake, znane in neznane. V nedeljo pa bom opravil mašo za vse tiste tukajšnje Slovence, ki sicer hodijo med nami, pa so mrtvi na duši. Mnogim ni mar nedeljska maša, ne petek, ne spoved, ne obhajilo; tudi ti so potrebni naših molitev, ki naj bi jim pomagale zopet vpovstaviti zvezo z Bogom.

★ Sem mislil, da bo za to nedeljo na pokopališču stal spomenik, pa je šlo v livarno nekaj narobe. Granitni križ pa smo postavili pretekli teden. Žal, trava tudi letos ni uspela, četudi smo jo zalivali sleherni dan. Premočni veter na odprtem pokopališču travici ne pusti rasti — res ne vem, kaj bi še poskušal. — Za drugi del naših skupnih gro-

bov smo že začeli cementirati temelje. Fantje našega hostela so res pridni delavci, vodi pa dela spet naš polir Štefan Sernec. Ko bodo uresničeni vsi načrti, bodo grobovi res lepo urejeni. Zahvala vsem, ki mi pomagajo z delom ali darovi: Bog Vam plačaj!

★ To pot moram poročati kar o treh smrtnih primerih. Pogreb otročka smo imeli v Melbournu, ostala dva pa v Geelongu.

Frank ZELEN je bil rojen dne 26. junija letos v mladi družini v Fitzroyu. Njegov oče je Edvard doma iz Senožeč, mati pa Rina r. Salvio. Njun Francek je nedavno dobil injekcije, ki pa jih ni mogel prestati. Odpeljali so ga v Fairfield Hospital, kjer je dne 5. oktobra ob eni uri ponoči odšel med angelčke. Iskreno sožalje žalujočim staršem!

★ V Geelongu je v petek dne 13. oktobra nenadno in žalostno končal življenje Slavko LUDVIK. Že več dni je tožil, da ga strašno boli glava. Žena ga je brez uspeha silila k zdravniku. Končno se je v zmedenosti ustrelil z gospodarjevo puško. — Pokojni Slavko je bil doma iz Bača. Rojen je bil v januarju 1924, v Avstralijo je došel menda leta 1954. V januarju 1959 je prišla za njim v Avstralijo Ivanka Šajn iz Knežaka in poročila sta se isti mesec v Sydneyu. Nato je še nad dve leti delal v Coommi, pred tremi meseci pa je družinica dospela v Geelong, da si v Norlane ustvari svoj domek. Bil je do svoje bolezni poln načrtov in volje za bodočnost. — Mašo zadušnico sem za pokojnim opravil v ponedeljek dne 16. oktobra pri Mariji Pomagaj v Kew, pogrebne molitve pa v cerkvi sv. Janeza v North Geelongu. Od tam se je vršil pogreb na pokopališču v West Geelongu, kjer je našel Slavko svoj prerani grob. — Iskreno sožalje izrekamo vdovi Ivanki in enoletni hčerki Lidiji, kakor tudi vsem sorodnikom tukaj in v domovini.

Žalostno poročilo o drugem smrtnem primeru v Geelongu pa sem prejel sredi noči po nedelji 22. oktobra, ko sem se vrnil iz Gippslanda: **Štefan POBEŽIN je umrl!** Saj nisem mogel verjeti. Krepki mož v najlepših letih, ki je živel z ženo in tremi hčerkami na Thompson Rd. v Norlane in dajal gostoljubno streho mnogim slovenskim fantom... Šele zjutraj sem po telefonu zvedel, kaj se je zgodilo: V soboto (21. oktobra) je Štefan naprosil enega fantov, naj ga z motorjem popelje po papirni. Svoji hčerki je hotel napraviti veselje. Na poti domov, nekako tri milje iz Norlane na Bachus Marsh Roadu, je pa počila guma zadnjega kolesa. Vozniku Francu razen majhnih poškodb na rokah ni bilo nič, Štefana je pa vrglo preko njega s tako silo, da je obležal s prebito glavo in hudimi notranjimi poškodbami. V geelongski bolnišnici so Štefanu zaman poskušali rešiti življenje. Po prejemu zakramentov za umirajoče je v nedeljo zjutraj ob pol osmih odšel v večnost.

Pokojni Štefan Pobežin je bil rojen dne 29. novembra 1922 pri Sv. Florjanu pri Rogiški Slatini. Dne 15. oktobra 1949 se je v Mariboru poročil z Justino Nemeč, doma iz Laškega. Ko je zapustil domovino, je bil najprej v Nemčiji, dne 8. februarja 1952 pa je z družino na ladji "Skaubryn" dospel v Avstralijo. Iz Bonegille je bil poslan v Geelong, kjer je družinici postavil prijeten domok. Pri Pobežinovih je bilo vedno živo in veselo.

Pogrebno mašo sem opravil v torek 24. oktobra v St. Mary's Church v Geelongu, od tam smo spremili blagega pokojnika na pokopališče v West Geelongu. Številna udeležba pri pogrebu je pokazala, kako je bil Štefan priljubljen. Upam, da ga tudi v molitvi ne bo nihče pozabil. Ženi Justini in hčerkam iskreno sožalje.

Misli, November, 1961

★ Slovenska krsta sta bila od zadnjega poročila samo dva: Dne 7. oktobra smo pri sv. Jožefu v West Bruswicku krstili sinka Maksa Hartmana in Marije r Mrgole: za nebeška patrona je dobil sv. Janeza in sv. Franciška. Maks je med melbournskimi Slovenci dobro znan in vrši to leto pri Slovenskem klubu dolžnosti predsednika. — V Geelongu je bil 8. oktobra krst Aleksandra, sinka Franca Bajca in Jožefe r. Sever. — Pač pa imam nekaj krstov od prej, ki jih še nisem omenil: 5. avgusta je bila pri sv. Družini v Bell Parku krščena Suzana, hčerka Antona Sedmaka in Ivane Sedmak. Naslednji dan pa prav tam Vesna Marija, hči Kara Svetec in Ane r. Tomšič. Dne 17. avgusta je v isti cerkvi zajokal Feliks Gothard, sin Feliksa Nekrep in Marije r. Šir. — Dne 27. avgusta sta v St. Albansu krščevala Milan Ogrizek in Marta r. Gerbec: dvojčkoma je ime Milan Anton in Tatjana Irena. — Vsem staršem čestitke in obilo veselja z novokrščenci!

★ Tudi porok je bilo nekaj. Najprej bi rad omenil slovensko poroko dne 23. septembra, ki ji zaradi potovanja v Južno Avstralijo nisem mogel prisostvovati: Edvard Stibilj je popeljal pred oltar župnije sv. Pavla v Benteleigh svojo sydneyško nevesto Marijo Ferluga. Edi je bil rojen v Trstu, Marija pa piše za svoj rojstni kraj Asmaro v Eritreji, četudi je z dušo in telesom Slovenka. — Dne 7. oktobra sta se v cerkvi Srca Jezusovega v Newportu poročila Bruno Dolenc in Dora Cergolj. Ženin je doma iz Povirja, nevesta iz Slivja. — 14. oktober je videl slovensko poroko v Eppingu, kjer je Anton Ferfila rekel "da" Tereziji Lenarčič. Ženinov rojstni kraj so Senožče, nevesta pa je iz Tabora (Zagorje na Pivki). — V Claytonu sta si obljubila zvestobo dne 21. oktobra Ivan Stanislav Prosenak in Mary Anna Vogrig. Ženin je bil krščen v Slovenski Bistrici, nevesta pa v Bairnsdale, Gippsland, rojena Slovenka. Starši so se že pred leti izselili iz Furlanije v Avstralijo. — Dne 28. oktobra sta v cerkvi sv. Brigitte v North Fitzroya stopila pred oltar Jožef Mukavec in Anka Knaus, hčerka iz prvega zakona naše dobro poznane Pavličičeve mame, rojena v Goričanu v Medjimurju. Jožef je Belokranjec, doma iz Sinjega vrha. — Isti dan sta postala zakonski par Stanko Stoklas in Marta Marinič, v cerkvi Srca Jezusovega v Carltonu. Stanko je bil rojen v Celju in krščen v Zibiki, nevesta pa je doma iz Murske Sobote.

(Dalje str. 340)

IN BIL JE ČLOVEK

Maris Kresna

Pričujoči tako krasni opis obiska pri rajnem arhitektu Plečniku je izšel v MEDDOBJU v Argentini. Z velikim užitkom ga boste brali tudi vi. — Ur.

POZNO POPOLDNE. PROFESOR PLEČNIK je še vedno sklonjen nad načrti. Trkanje na vrata. Pogleda, kdo prihaja.

"Pridite, pridite! To so ljubi, redki gostje."

Odloži svinčnik, odmakne risbo in jo pokrije, ponudi stol in si prižge cigareto.

"Sedaj mi pa kaj lepega povejte!"

Plečnikova delavnica. Okna se odpirajo v širokem polkrogu proti Ljubljanskemu barju. Krim zapira obzorje. Žarki zahajajočega sonca se upirajo v šipe in se poigravajo z divjo trto, k silni skozi okno. Na eni strani je velika slika, posnetek freske iz Crngroba. Sv. Jožef stoji ob ognjišču, kjer se kuha mleko. Za trenutek se je ozrl na dečka Jezusa: ogleduje križ, ki ga je pravkar stesal. Pri tem je Jožef pozabil na svoj posel. Mleko je prekipelo. Razliva se čez rob lonca in teče v širokem curku po ognjišču in po tleh.

Ob drugih stenah so police in omare in na njih risbe, zvitki papirja, načrti, modeli, kosi lesa in kamna, odlitki v mavcu in kovini. Risba, šestila, kotomeri na veliki mizi. Ob mizi dva stola. Vse iz mehkega, nebarvanega lesa. Vse asketsko skromno. Vse salonsko gosposko.

Cigareta počasi dogoreva. Ob kajenju uživa. Pogovor steče počasi.

"Kje so srečna otroška leta, kje svetniški roditelji, kje tiste lepe, svetle cerkve... Kje je čas, ko sem se veselil butare in oranž, kje je čas, ko je pri svetem Jakobu šumelo in dišalo, ko so travniki frfrali, terementete, ali gre hitro brzec življenja!"

Gradiško predmestje, okolica trnovske in šentjakobske cerkve, breg ob ljubljani in Gradaščici, to je svet Plečnikovih detinskih let. To je njegova prva ljubezen, ki ji je ostal zvest do konca. Plečnikov rod izhaja iz notranjske Hotederšice. Trije Plečniki so bili rojeni v Ljubljani. Zažareli so kot meteorji na slovenskem nebu in rod je ugasnil brez potomcev.

"Bil je oče, ki je imel tri sinove. Eden je bil pastir, drugi mesar in tretji mizar."

Trije bratje. Trije velikani. Najstarejši Andrej je bil kot prvorojenec darovan Gospodu in je bil zvesti pastir božjih otrok. Janez Plečnik je svoj delavnik preživel na prosekturi splošne bolnišnice v Ljubljani. V rokah vsakega slovenskega medicina je njegova Anatomija z domačo terminologijo. Domoval pa je v majhni hišici ob cesti svetega Petra. O prostem času je sedel h klavirju. Dopravljeno je interpretiral Chopina. Mojster Plečnik pa je s toliko vnemo pospravljaj, popravljal in obnavljal našo prestolnico, da je ta "ljubica nebes in sreče" po vsej pravici dobila pridevek "Plečnikova Ljubljana". Kako vse drugačna je bila Ljubljana tedaj, ko je ob nedeljskih jutrih teklen najmlajši med brati v šentjakobsko cerkev in sedel v klopi ter varoval prostor za mamo. Toplo je bilo v družini.

"Oče nam je bil kot vtelešena božja postava. In vendar, kako mehka je bila njegova molitev, ko smo zvečer legli v posteljo:

Ljuba Devica Marija, pošlji nam šest angelčkov: dva k vznožju, dva k zglavju, na vsako stran enega. Ljuba Devica Marija, odeni ti nas, pakropi ti nas, obvaruj nas pred povsod pričujočo nevarnostjo! Naj v miru počivamo. Amen."

Prezgodaj je legel oče k večnemu počitku. Sinove je gnala 'uka žeja' v svet. Mati in edina hči sta ostali doma kot čuvarici svetega ognja. Kako se je mati veselila pisem iz daljnih dežel! Njena mo-

litev je spremljala sinove, njeni opomini so jim bili vodilo.

"Jože, ti rečem, sem ti rekla in ti bom še rekla, da ne boš rekel, da ti nisem rekla."

Stisnila je pismo, ki se je končalo s pozdravom:

"Poljubljam Vas, mamka, v zavesti Vašega zdravja."

"Tam beli Dunaj mi stoji,

na Dunaju kaj se godi, me dobro poslušajte vi!

Lepa so bila dunajska leta. Cesarski Dunaj se je sijajno razvijal. Videl sem nobleso. Spoznal aristokracijo. Spoznal pristični dunajski humor. Ta je nekaj drogocenega v življenju. Gorje mu, kdor požira življenje brez zrnca humorja!"

Pomnik iz dunajske dobe je Zacherlova hiša. Zacherle, bogat industrijalec, je bil tudi kulturno bogat človek. Bil je presrečen, da se je mladi mojster dobro počutil v njegovih družini. Naprosil ga je, da je bil za botra otrokom. "Zacherlova hiša — leta strahu in omahovanja. Leto, ki mi je prineslo mnogo bridkosti, pa tudi marsikatero tolažbo. In kadar sem po pravici žalosten, takrat čutim, da mi je božja pomoč blizu. Blizu tudi takrat, kadar mora pokriti mojo revščino. Trepetam, koliko denarja bo stala hiša. Včasih bi najraje ubežal in vse skupaj pustil. Potem delam trdovratno dalje."

"Kot človek sem občutljiv. Tako rad bi kramljaj o vsakdanjih podrobnostih in potem zaspal. Težko je namreč, če nimaš nikogar, toda tako je usojeno. Nebo in pekel se tepeta v meni. Morda v slehernem človeku. V tem bi se rad pripeljal do večne luči, da bi tam dobil pokoj in mir, toda vsa pota so zaprta. Kaj je denar! Kaj imetje! Nič, nič! Samo Bog, ki si ga moram priboriti, ki ga moram najti skozi viharje, ta Silni in Mogočni in vendar tako neskončno Dobri!"

Kje je človek, ki bi ga lahko gor pogledal! Na eno stran sem prevelik, vem, da ne gre soditi. Na drugo premajhen, vem, da ne smem. Pa Bog, ki je vtaknil to nemirno in občutljivo srce v me, me bo sodil po svoji pravičnosti. Danes sem molčeč, jutri zgovoren. Živim kakor cvetlica, enkrat kvišku dehteč z rosno kapljico v jutranji zarji, enkrat trepetajoč v silnem viharju. Ni vsem prav tako. Bog se usmili."

Na Dunaju je srečal benediktinskega slikarja p. Willibrorda Verkada. Našla sta se. Verkade je konvertit. O svoji življenjski poti se je razgovoril v dveh knjigah "Die Unruhe zu Gott" in "Der Antrieb ins Vollkommene". V prvi knjigi se hvaležno spominja Plečnika, ki mu je posredoval, da se je mogel vrniti iz "pregnanstva" v Palestini v opatijo Beuron.

"Verkade je bil tič! Stanovala sva v pritlični sobi v dunajskem predmestju. Nekega dne se odpravljava na sprehod. Jaz sem že zunaj. Takrat pa vidim, kako skoči Verkade skozi okno na cesto.

'Za božjo voljo, kaj bodo ljudje rekli,' se začudim.

'Kar hočejo, naj le vedo, da so še svobodni ljudje na svetu.'

Kaj vse sva razpravljala z Verkadejem! Hočete poslušati?

Človek ima v sebi razsežna skladišča. Toliko spravljamo skupaj, kar nam prinaša več bolesti kot veselja. Skladišča imamo v spominu, v razumu, v srcu. Naši čuti so kot gospe, ki rade nakupujejo in potem ne vedo, kam z vso tisto šaro. Spomin je globok in širok kot morje. Vanj se zlivajo veletoki vtisov, cele reke podob, zvokov in čustev. In vendar se nikdar ne napolni. Spomin je strasten zbiralec starin. Tu najdeš pozabljene priljubljene konjičke in starinske zaboje. Ob dolgi mizi sede in strme vate ideje, velike in čudovite nekoč, danes vele in brez življenja.

Največja shramba pa je srce. Bolest nas prevzame, ko jo odpremo. Na tleh leže črepinje tega, kar nam je bilo nekoč lepo in živo. Koliko spominov na gorečo, potem križano in obledelo ljubezen! Koliko prič smelih, a prevaranih upanj! In brez števila neizpoljenih želja strmi vate s praznimi očmi. Težko je breme in ne moreš se ga iznebiti."

1899. leta v Rimu.

'Ti jasna Roma, zlato moje mesto!

Ko Mozes po izvoljeni deželi,

po tebi dnevi moji hrepeneli,

noči o tebi sanjale so često.'

(Silvin Sardenko)

"Srce kar poskakuje. Umetnin kar mrgoli. San Paolo fuori delle mura — 'za iz kože skočiti lep'. Ena stvar je interesantna. V Rimu človek izgubi vso mero. Velikost teh stavb je za oči nekaj povsem novega. Posebno zato, ker se kljub temu zde mere popolnoma normalne. Kadar stojim v enem oglu cerkve ter začnem primerjati človeka, ki ob stebru stoji, ter enega vrh drugega postavljati, se šele začne duša širiti in oči bliskati.

In San Lorenzo fuori delle mura! Tam leži Pij IX. pokopan. To je pač nekaj najlepšega, kar sem kdaj videl."

"Stanoval sem visoko pod streho. V 'turnu', smo rekli. Osem metrov dolga, osem široka in osem metrov visoka soba. Mraz, da sem kar piskal. Od okna je vleklo, da sem si moral klobuk na glavo privezati, da ga ni odneslo. Pri vsem tem pa se sonce reži in smeje, da človeka res jeza prime."

(Dalje str. 339)

CANBERRA — KOT JO GLEDA

in opisuje **Jože Maček**

V CANBERRI ŽIVI, PA NIČ O NJEJ ne pove, tako pritožbo sem slišal. Je res menda čas, da kaj napišem o naši federalni prestolici, kjer živijo namestnik kraljice, glava kontinenta in zastopniki vsega svobodnega sveta, poleg njih pa še sovjetski in drugi.

Canberra leži na ozemlju ACT — Australian Commonwealth Territory. Površina tega ozemlja je približno 900 kvadratnih milj. To ozemlje so izločili iz države NSW v januarju 1911. Bilo je po večini last bratov Campbell. Svoje ime je dobila Canberra 12. marca 1913. Dala ga ji je žena kraljevega namestnika Denmana. Odkod to ime izhaja, je težko reči, ker ga različni različno razlagajo.

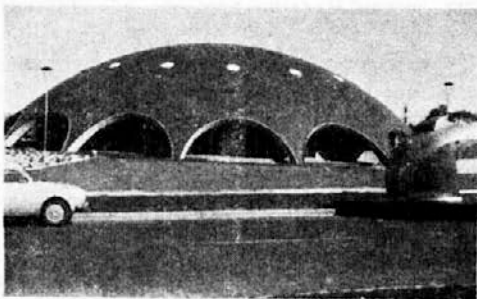
Federalni parlament se je v Canberri prvič sesel 9. maja 1927. Pred tem je bil sedež parlamenta v Melbournu. Sedaj ima mesto že nad 56.000 prebivalcev. Nobeno drugo mesto v Avstraliji se ne razvija tako naglo. Ima že 24 predmestij, nastajajo pa še vedno nova.

Canberra je mesto vrtov in parkov. Ob vseh cestah so lepi drevoredi. Težko je najti spomladi ali jeseni lepše mesto: spomladi je vse v cvetju, jeseni drevje spremeni barvo svoje obleke v čudovito pestrost. Skoro 500 mestnih uslužbancev skrbi samo za vrtove in parke.

Glede prometnih zvez Canberra ni na odličnem mestu. Ima komaj 50 velikih avtobusov in deset majhnih. Vendar nekako zadostuje, osebnih avtomobilov je registriranih blizu 20.000, poleg njih je polno državnih vozil, ki jih uporabljajo vladni uslužbenci. Neka statistika pravi, da po povprečnem številu avtomobilov Canberra zaostaja le za Washingtonom v ZDA. V Canberri pride en avto na manj kot tri ljudi, seveda verjetno si jih pa večina nabavlja na odplačevanje.

Življenje v Canberri je drago, presega standard obeh milijonskih mest Sydneya in Melbournu. Industrije ni, le nekaj večjih ali manjših obrtnikov, ki gnezdiijo v predmestju Fishwick. Prebivalstvo se po večini vzdržuje od zaposlitve v državnih uradih. Nad 9.000 stanovanjskih hiš je državna last. Najemniki plačujejo neznatno rento na teden. Nabava lastne hiše je pa v Canberri draga reč.

Mesto je sedež mnogih znanstvenih ustanov: CSIRO, Mount Strombolo observatorij, Avstralska narodna univerza, ki ima verjetno največ fakultet v tej deželi, itd. Naj omenim še Anatovski inštitut

Academy of Science

Akademija znanosti

in Znanstveno akademijo, ki ima svoj markantni sedež pod evkalipti. Narodna knjižnica ima pol milijona knjig, ki si jih vsakdo lahko izposodi.

Prvi diplomati, zastopniki tujih vlad, so začeli prihajati v Canberro 1. 1936, ko je Anglija poslala svoje. Amerika je prišla 1. 1940, Rusija 1943, nato so sledili drug za drugim, da je kar ves svet zastopan med nami.

Omembe vreden je vojni muzej, ki je obenem spomenik vojnim žrtvam. Zbirka v njem je zelo bogata, pa le vojaškega značaja. Prva svetovna vojna je dobro zastopna, niti Koreja ni slabo. Druga svetovna je pa pomanjkljiva. Uradnik mi je rekel, da imajo tudi od te vojne lepo zbirko, le prostora je zmanjkalo. Amerikanci imajo mogočen spomenik padlim vojakom na avstralskih tleh. Na 258 čevljev visokem steburu je obla, v katero je orel zasadil svoje kremplje. Orel sam tehta nad tri tone. Na Central Hillu pa raste 128 čevljev visoko drevo brez grč — Douglas fir (borovec), ki ga je Kanada podarila Avstraliji. Nekoč je rasel v kanadski provinciji British Columbia, leta 1957 so ga spravili v Canberro.

Katoličani v Canberri se odlikujejo zlasti s svojim doprinosom za razvoj šolstva. Za fante je kolegij, vreden nad 600.000 funtov, za dekleta drug, nekaj manjši, da nižjih šol sploh ne omenim. Od leta 1953 so v Canberri odprli 12 novih šol — 7 državnih in 5 katoliških. Dovolj dokaza, da katoličani ne spijo. Nadškof osebno vodi organiziranje in financiranje katoliških naprav.

Glede vremena in klime je Canberra znana kot hladno mesto, saj so zaznamovali nekoč le 14 stopinj temperature po F. Vendar zna biti tudi vroča, najvišje je menda segla s 109 stopinjami.

Naj še omenim, da ima ozemlje ACT najkrajšo železnico v Avstraliji. Veže Canberro s Queanbeyanom — 5 milj.

Skoraj odveč bi bilo poudariti, da so v Canberri v teku mnoga javna dela, ki bodo mesto še vse bolj lepšala. Na primer mogočni mostovi na Kings Ave., in Commonwealth Bridge, ki bo izgotovljen tedaj, ko bo napolnjeno canberrsko umetno jezero, baje 1. 1963. Lepi spomenik "ETHOS" bo pa stal na City Squaru že letos, pravijo.

Da, lepa je naša Canberra, kazijo jo le še nekatera predmestja: Causeway, del Ainslie-ja in del Narrabunde. Obetajo pa, da bodo vse zboljšali. Ko se to zgodi, bo Canberra resnično nosila krogo lepote.

ČIPKARSKI FESTIVAL so poleti priredili v Ljubljani. Prišlo je nanj 1500 čipkarič iz idrijskega kota, iz Poljanske in Selske doline, pa še od drugih vetrov. Vseh čipkarič je pa danes v Sloveniji desetkrat toliko. Na festivalu so posebej počastili najstarejšo čipkarico, ki je štela 85 let, in najmlajšo, ki jih ima šele 6.

Misli, November, 1961

Izpod Triglava

DRAVLJE nad Ljubljano s svojo cerkvijo sv. Roka so postale samostojna župnija, doslej del župnije Št. Vida pod Šmarno goro. Prav tako je nastala nova župnija v Kosezah ob robu gornje Šiške s svojo cerkvijo presv. Odrešenika. Potreba po novih župnijah seveda izhaja iz dejstva, da Ljubljana raste in sili na vse strani.

ZUPNIJA HOMEČ pri Kamniku je letos obhajala 200letnico svojega obstoja. Bile so lepe slavnosti, ki so se nanje pripravili duhovno z misijonom na Homcu in v Radomljah. Letošnja 200letnica ne pomeni, da poprej na griču Homec ni bilo cerkve. Zgodovina ve povedati, da je grajska kapela, posvečena Materi božji, stara vsaj pol tisočletja. V časih turških navalov je bil na Homcu tabor, kamor so se zatekli ljudje z vse mengiške ravnine in ne enkrat od tam Turkom prizadeli velike izgube. Homec je tudi v francoskih časih igral svojo vlogo kot bojišče med Francozi in Avstriji.

NA MULJAVI na Dolenjskem živi v pokoju župnik in nekdanj zelo priljubljen pisatelj Pavel Perko. Največ je menda pisal, ko je bil župnik na češnjicah v Tuhinjski dolini. Dočakal je visoko starost, saj je letos praznoval svojo biserno mašo. Muljava je podružnica župnije Št. Vid pri Stični, g. Perko pa tam opravlja nedeljsko službo božjo, da okoličanom ni treba hoditi tako daleč v župno cerkev. Zanimivo je, da je celjska Mohorjeva napovedala za prav te mesece knjigo izbranih povesti gospoda bisernomašnika.

BELA KRAJINA je dobila nova železniška postajna poslopja v Semiču in v Rosalnicah pri Metliki.

ŠTAJERSKE BOROVNICE zelo cenijo v Švici, Angliji, Zahodni Nemčiji in še kje. Seveda tudi doma na Štajerskem. Izvozna točka zanje je št. Jurij pri Celju, odkoder so jih v letošnji sezoni vsak dan odposlali po več hladilnih vagonov čez mejo. Poleg borovnic so obložili vagono tudi z ribezlom.

VSI DUHOVNICI V JUGOSLAVIJI, katoliški in pravoslavni, so postali deležni socialnega zavarovanja, poroča sydneyški CATHOLIC WEEKLY po objavi jugoslovanske agencije Tanjug. Po istem poročilu ima zdaj te vrste zavarovanje v Jugoslaviji 97% prebivalcev.

KRAVO IZ KOŽE

s svedom ali strojem?

IZNAJDLJIVEMU ČLOVEKU, ki pa njegova iznajdljivost ni bila po naši pameti, smo nekoč očitali, da je tako "brihten kot Korošec, ki je s svedom kravo drl". Tako početje se nam je zdelo višek neumnosti. Zakaj je ravno "Korošec" moral to neumnost predstavljati med nami "Kranjci", pa res ne vem.

Tisočletja so poznala samo en način, kako se krava dene iz kože. S počasnim vrezavanjem z ostrim nožem. Sveder namesto noža, kdor bi to zagovarjal, bi veljal za nazadnjaka, mesarska obrt bi ne prišla nikamor naprej. Toda če bi v tistih časih kdo pripovedoval o kakem Korošcu, da "je kravo drl s strojem", bi se Kranjcu zdelo prav tako neumno. In vendar bi to pomenilo velik napredek v kravjem mesarjenju. Za tak napredek sta pa bila v tistih časih Kranjec in Korošec premalo brihtna. Še toliko ne, da bi iznašla izraz, kajšele stroj sam.

Morda bi iznašla tak stroj dandanes, pa kaj, ko ju je prehitel — Amerikanec! Berem namreč, kako neki člankar skuša dopovedati bralcem, kaj je a v t o m a c i j a. Za nazorni zgled navaja: kravo iz kože s strojem!

"Komaj bi kdo verjel, da je mogoče iznajti stroj (mašino), ki potegne kožo s krave. In vendar že danes tak stroj obstoji. Le nekaj prijemov z roko je treba, pa se vsa koža gladko odluči. In že preizkušajo tudi stroje, ki bodo vrgli vanje cele prašiče, iz njih bodo pa padali lepo izrezani kosi slanine, gnjati itd."

Menda že tudi lepo izdelane klobase. Torej avtomat namesto človeških rok, avtomacija namesto človekovega garanja.

Malo dalje v istem članku berem:

"Pred leti je bilo treba 200 delavcev, da so izdelali 1000 radijskih aparatov na dan. Danes zadostujeta — dva..."

To se pravi, 98 procentov dela je prevzel stroj. Avtomacija! Razume se, da vse take in podobne iznajdbe ne bodo ostale v deželi, ki jih je iznašla, pa naj bo Amerika ali katerakoli druga. Vsaka novost se počasi razleze po vsem svetu.

Že iznajdba strojev na ročni ali nožni pogon je bila velika novost. Komaj pred dobrim stoletjem je vrgla med obrtnike zaskrbljenost. Opuščati so morali svoja majhna podjetja in sprejemati delo v

tovarnah. Zaslužek je bil slab, delovni pogoji dostikrat pod ničlo, živelo se je vendar nekako. Ko so prihajali stroji na električni pogon, je postajalo delo lažje, vse je šlo hitreje od rok, industrija se je krepila, delavcev je pa bilo treba manj in manj. Napredek je bil tu, blagoslova ljudstvu ni prinesel. Bila je doba "industrijske revolucije" — stroj je rinil ljudi od dela in seveda zaslužka. Ponekod si je skušalo razočarano delavstvo pomagati s tem, da je stroje razbijalo in uničevalo.

Toda napredek se ne da zaježiti z nasiljem. Treba se je bilo prilagoditi, pa naj bo lahko ali težko. Podjetniki kapitalisti so sprevideli, da s samim proizvajanjem ne bodo bogateli, proizvode je treba spraviti v denar. Toda kdo bo kupoval, če ljudje nimajo zaslužka, torej tudi denarja ne? Delavstvo je uvidelo, da z rušenjem tovarn ničesar ne zboljša — začelo se je organiziranje na eni in drugi strani, pa tudi zbliževanje in dogovarjanje med podjetniki in delavstvom. Tovarnar je imel v rokah še vedno boljše orožje — denar in z njim moč, da najema delavstvo po svoji volji. Organizirano delavstvo je seglo po svojem močnem orožju — po štrajku, če ni šlo drugače. Medsebojno trenje se je polagoma izgledilo, v mnogih državah so bile industrijske razmere do prav novejšega časa kar lepo znosne.

Pa se je pojavila — avtomacija! Novi in novi stroji, zmerom bolj samodelavni, zmerom manj človekovega nadzorstva je treba, rok že komaj kaj, kvečjemu še oči. In ne čudimo se, če govorijo in pišejo o d r u g i i n d u s t r i j s k i r e v o l u c i j i. Prav zdaj smo v njej!

Z njo je prišla nova zaskrbljenost. Nov boj med človekom in strojem. Ljudi vedno več na svetu, vsi hočejo zaslužka, delo pa opravlja stroj. In stroj tudi bolj in bolj samega sebe nadzira. Saj kaže, da bodo tudi vso upravo tovarn in njihovih pisarn prevzeli avtomati.

Pišejo, da v prav kratkem času po tovarnah ne bo več "navadnih delavcev", ljudi s pridnimi in voljnimi rokami, pa brez posebne šolsko-strokovne izvežbanosti. Menda bodo ljudje izdelovali le še stroje, ki pa kljub vsem čudovitim zmožnostim ne bodo imeli — mladih. Za izdelovanje strojev bo pa treba strokovne izvežbanosti in torej šol. Kako bo s krampom in lopato na cestah, z zidarskim orodjem pri stavbah, pri poljskih in sadjarskih poslih itd, bo pač videl, kdor bo živel.

Z vsem tem v bližnji bodočnosti in naraščanju prebivalstva domala po vsem svetu, kaj bo ljudstvo delalo, kje si bo služilo groš? Ni čudno, da se mnogi zaskrbljeno sprašujejo, kako bo. Vendar "druga industrijska revolucija" ob avtomaciji ne obeta izrednih prekucij in velikega trenja med delom in ka-

pitalom. Dandanes je bolj in bolj nad kapitalisti država in organizirano delavstvo, zlasti pa načelo, ki pravi; dogovor, pagajanje, posvetovanje, načrtnost! In pri tem naj bi bili udeleženi vsi prizadeti, vse strani naj bi prispevale k vzdrževanju ravnotežja. Kapitalisti in države se zavedajo, da ves napredek ne vodi nikamor, če se izdelki ne morejo prodati — ljudem je treba zasluzka. Delavstvo se zaveda, da z nasilnimi sredstvi ne more doseči uspeha, saj celo nekdanj najbolj uspešno orožje — štrajk — komaj kaj pomaga. Samodelaven stroj ne štrajka, razen če se pokvari. Pred dvema leti so jeklarji po vsej Ameriki štrajkali 116 dni — ali so podjetnikom kaj škodovali? Pišejo, da se je tisto leto njihov dobiček dvignil za 5 procentov! Stroji pač niso štrajkali!

Stvar je vsekako resna in nekaj zaskrbljenosti je upravičene. Naj bi je bilo vsaj toliko, da bi se vsakdo skušal naprej pripraviti na tisti čas, oziroma na čas, ki je že tu. Brezskrbnost in lahko-mišljenost nista nikoli priporočljivi, najmanj v naših dneh. Mladi ljudje, ki imajo trenutno še dober zaslužek, naj se ne vdajajo predrznemu zaupanju, da bo tako šlo kar naprej in naprej. Zanimajo naj se za razvoj stvari in zaslužen denar naj dajo za knjige in šole, nikar naj ga ne razmetavajo za reči, ki samo za hip pripomorejo k večji zadovoljnosti, za bodočnost pa skoraj gotovo nimajo nobene pomena.

Kdor drugače ravna, je podoben Korošču, ki mu hudobni Kranjci očitamo, da je "s svedrom kravo drl." — P. Nardžič.

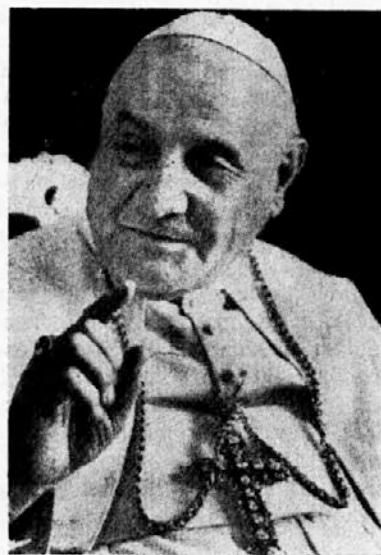
SVETI OČE — OSEMDESETLETNIK

PAPEŽ JANEZ XXIII. je star 80 let. Svet se ta mesec spominja tega jubileja in prireja proslave. Sedanji sv. Oče je še mlad na prestolu sv. Petra, komaj smo se odvadili reči o njem: **Novi papež...** Vendar je že zdaj ugotovljeno, da ga bo zgodovina uvrstila med velike in največje vladarje Cerkve vseh časov.

Največjo pozornost je vzbudila njegova pobuda za nov vesoljni cerkveni zbor. Vrše se velike priprave, pa se je izkazalo, da je ideja tako velikopotezna, da bo potrebovala za svojo dozoreitev nepričakovano mnogo časa.

Priprave za vesoljni zbor stalno spremlja misel na — ujedinjenje krščanskih cerkva. Zdi se, da je papež to misel vrgel v svet bolj mimogrede, toda pognala je koreninice, ki bi jih človek ne pričakoval. Čeprav so ovire videti nepremstljive, je vendar domala ves razcepljeni krščanski svet začel resno razmišljati, kako usodna je needinost krščanstva in kako prav bi bilo, če bi obstajala ena sama Cerkev, kot jo je zamislil Ustanovitelj Kristus.

Zato je res, kar je napisal sydneyški CATHOLIC WEEKLY, da od časov reformacije do danes ni noben papež tako zelo vplival na mišljenje od Rima ločenih kristjanov kot prav Janez XXIII.

Bog živi in podpiraj sv. Očeta, da bo zmozel, kljub svojim visokim letom, vsaj deloma doseči, kar si je vzel za svoj načrt!

IZ TOBIJEVE KNJIGE

v sv. pismu starega zakona

(Nadaljevanje.)

Rafael gre k Gabelu

RAGUEL JE REKEL ŽENI, naj oskrbi pojedino, in pripravi vse, kar je popotnim potrebno za hrano. Tudi je dal zaklati dve debeli kravi in štiri ovne ter pripraviti gostijo vsem sosedom in vsem prijateljem. Raguel je Tobija rotil, naj se pri njem pomudi dva tedna. Od vsega, kar je Raguel imel, je dal polovico Tobiju in naredil pismo, naj ostala polovica po njuni smrti pride Tobiju v last.

Tedaj je Tobija poklical k sebi angela, ki ga je imel za človeka, ter mu rekel:

"Brat Azarija, prosim, poslušaj moje besede. Če bi se ti tudi za sužnja ponudil, ne bi dovolj priznal tvoje skrbi. Vendar te prosim, vzemi si živali in sužnjev ter pojdi k Gabelu v medijsko mesto Rages. Vrni mu njegovo dolžno pismo, sprejmi od njega denar in ga povabi, naj pride na mojo svatbo. Saj sam veš, da moj oče šteje dneve in, če se le en dan več zamudim, se bo žalostila njegova duša."

Tedaj je Rafael vzel štiri Raguelove hlapce in dve kameli ter se napotil v Rages. Našel je Gabela, mu vrnil dolžno pismo in prejel od njega ves denar. Potem mu je sporočil o Tobiju vse, kar se je zgodilo; tudi je dosegel, da je z njim šel na svatbo.

Ko je stopil v Raguelovo hišo, je našel Tobija pri jedi. Ta je poskočil in sta je poljubila. Gabel je jokal, Boga hvalil in govoril:

"Blagoslovi te Izraelov Bog, ker si sin predbrega moža, ki je pravičen, se boji Boga in daje miloščino. Blagoslov naj rosi na tvojo ženo in vajine starše. Naj vidita svoje otroke in otrok otroke do tretjega in četrtega rodu; in vajin zarod naj blagoslovi Izraelov Bog, ki vlada na vekov veke!"

Vsi so rekli: "Amen!"

Potem so šli k gostiji; v strahu Gospodovem so obhajali svatovščino.

Tobijevi starši v skrbeh

Ker se je Tobija zaradi svatbe mudil, je bil njegov oče Tobija v skrbeh; govoril je: Zakaj neki se sin mudi, ali zakaj je bil tam zadržan? Ali je morda Gabel umrl in mu nihče ne bo vrnil de-

narja? Začel je silno žalovati in z njim tudi njegova žena Ana. Mati je jokala in govorila:

"Ah, moj sin, zakaj sva te poslala v tužino, luč najinih oči, palico najine starosti, tolažbo najinega življenja in upanje najinega potomstva. Vse hkrati sva imela v tebi edinem. Ne bi te bila smela pustiti od sebe."

Tobija pa ji je rekel:

"Tiho bodi in se ne vznemirjaj. Najin sin je zdrav; celo zanesljiv je oni mož, s katerim sva ga poslala".

Pa je nikakor ni mogel potolažiti. Vsak dan je tekala ven in se okrog ozirala. Obhodila je vsa pota, po katerih je upala, da bi utegnil priti, da bi ga, če mogoče, že od daleč zagledala, ko bi prihajal.

Mladi Tobija se vrne.

Raguel pa je rekel svojemu zetu:

"Ostani tu! Tvojemu očetu pošljem sporočilo, da si zdrav."

Tobija mu je odvrnil:

"Vem, da oče in mati zdaj dneve štejeta in da jima je tesno pri srcu."

Nikakor ni hotel uslišati Raguela in ta je dal Saro in polovico vsega premoženja; hlapcev, dekel, drobnice, kamel, krav in mnogo denarja. Tako ga je odpustil od sebe zdravega in veselega z besedami:

"Sveti angel Gospodov bodi na vajinem potovanju in vaju privedi zdrava. Najdita vse prav pri svojih starših. Moje oči naj vidijo vajine otroke, preden umrjen".

In starši so hčer objeli in odpustili na pot z opominom, naj spoštuje tasta in taščo, ljubi moža, vlada družino, vodi hišo in sebe samo izkazuje brez graje.

Nazaj grede so prišli enajstega dne do Harna, ki je na pol pota proti Ninivam. In angel je rekel:

"Brat Tobija, veš, kako si pustil svojega očeta. Ako ti je prav, pojdiva naprej, družina pa naj s tvojo ženo in živino počasi hodi za nama. Vzemi s seboj ribjega žolča, ker bo potreben".

In sta odšla.

Slepi oče spregleda.

Mati Ana pa je vsak dan sedevala ob potu na višini, odkoder je mogla daleč videti. In ko je na istem kraju gledala, ali prihaja, ga je od daleč zagledala in takoj spoznala, da prihaja njen sin. Tekla je možu pravit: "Glej, tvoj sin prihaja!"

Rafael je pa rekel Tobiju:

"Brž ko stopiš v hišo, takoj moli Gospoda svo-

jega Boga, is se mu zahvali. Potem pa stopi k očetu, ga poljubi in takoj pomaži njegove oči s tem ribjim žolčem, ki ga nosiš s seboj. Vedi napreč, da se mu bodo oči kmalu odprle in oče bo videl luč neba in se veselil, da te bo videl."

Tedaj je pes, ki je bil z njima na potu, teklen naprej, prišel kakor napovedovalec in dobrikajoč se z repom kazal svoje veselje.

Slepi oče je vstal in začel teči. Ker pa se je spotikal, je dal roko služabniku in hitel sinu naproti. Sprejel ga je in poljubil, on in njegova žena, ter sta se oba od veselja zjokala. Nato so molili Boga ter se mu zahvalili. Potem so sedli. Tobija pa je vzal ribjega žolča ter pomazal očetu oči. Počakal je nekako pol ure in bel se je začela luščiti z

oči kakor kožica z jajca. Tobija jo je prijel in potegnul z oči in takoj je spregledal. In slavili so Boga, on in njegova žena, in vsi, ki so ga poznali. Tobija je govoril:

"Hvalim te, Gospod, Izraelov Bog, ker si me pokoril in me ozdravil. Glej, vidim svojega sina Tobija!"

Čez sedem dni je prišla tudi sinova žena Sara in vsa družina zdrava, tudi drobnica, kamele, mnogo ženinega denarja in tisti denar, ki ga je dobil od Gabela. Tedaj je pripovedoval staršem vse dobrote, ki mu jih je Bog skazal po vodniku. Sedem dni so se gostili in se vsi radovali v velikem veselju.

(Zaključek pride)

KNJIGA PREKMURSKIH PESMI

PODJETNA IN ZA VSE DOBRO VNETA Prekmurka ga. Gizela Hozjan v Chicagi je zadnje čase zbirala prekmursko "narodno blago", posebno stare pesmi, ki jih doslej ni bilo najti v knjigah. Obstajala je nevarnost, da kmalu nihče več ne bo vedel zanje.

Nedavno je zbirateljica v lastni založbi izdala knjigo z naslovom: SPOMINI MLADOSTI. Obsega 160 strani in prinaša pesmi, ki jih Prekmurci radi pojejo, čeprav niso vse "prekmurske."

Nekaj izvodov te knjige je prinesel s seboj p. Odilo in kdor bi se zanimal, naj se pri njem oglasi (v Paddingtonu).

Naj navedemo eno pesem iz te zbirke, ki bo dokazala duha, ki preveva Gizelino zbirko:

GDE JE MOJA ZIBEL STALA

Gde je moja zibel stala,
gde me je mati varovala?
Mili moj slovenski svet,
živi, živi dolgo let!

Gde so včili me hoditi,
sladki jezik svoj slaviti?
Dragi moj slovenski svet,
živi, živi dolgo let!

Gde sem prvič bral iz knjige,
gde sem prvič hvalo Boga?
Ljubi moj slovenski svet,
živi, živi dolgo let!

Gde sem sanjal sladke sanje,
gde sem učil ljubiti tebe,
Krasni moj slovenski svet,
živi, živi dolgo let!

Gde bom enkrat dušo zdehno,
kak cvetlica tam povehno?
Dragi moj slovenski kraj,
Bog te živi vekomaj!

PREDVEČER

Ko se po truda polnem delu v znoju
podam še enkrat voljna med gredice,
misleč na dnino zgrbljene plevice,
sem z Bogom, zemljo in s seboj v pokoju.

To naj čutila bi takrat, ko v soju
bom legla poslovilne voščence.
da sprejemem pravi žig vesti na lice
v neizogibnosti po zadnjem boju

mesa, ki se je željam pokorilo,
srca, ki so spoznanja mu vir petja.
Saj se z življenjem je prenapojilo

v iskanju neomajnega zavetja —
in šibke duše pod gorja gomilo
na predvečer življenjskega poletja.

Pavla Miladinovič

fant in dekle

Poslal

g. Vampec

ZBIRKA HUDOMUŠNIH

NA SLOVENSKI ZABAVI sta bila on in ona. Lovil jo je, da bi plesala z njim. Izmikala se mu je tako spretno, da se nista niti enkrat zavrtila. Bil je užaljen in drugo jutro ji je napisal pismo:

"Hišo in avto imam in tudi brez denarja nisem. Le kaj imaš ti, da se me tako ogiblješ in me še pogledati nočeš?"

Tretji dan je dobil odgovor, kratek in jedrnat: "Možgane!"

★

Pri sosedovih so imeli hčerko, ki je igrala klavir, pa tudi za možitev bi bila zrela. Kako ji najti primernege ženina? K sreči je prišel v nasebino čeden fant, ki se je razumel na glasbo.

"Ta bi bil", je rekla mati hčerki.

Povabili so ga na večerjo in po večerji je domača hčerka igrala klavir. Glasbenik je ostal hladen in ni ploskal. Mati se je nagnila k njemu in vprašala šepetaje mu na uho:

"Kaj pravite, ali dobro igra?"

"Zelo verno hčerko imate, gospa! Čestitam!"

Mati se je začudila.

"O ver! pri nas ni dosti govora, zakaj ste to rekli?"

"Pa se vendar vaša gospodična hčerka natančno ravna po svetem pismu, ki pravi, da naj levica ne ve, kaj dela desnica."

★

Bila je čedna, zato ni čudno, da ji je začel dvoriti in namigavati, da bi se lahko poročila. Vprašala ga je:

"Kaj pa delaš?"

"Trenutno nič. Imam dovolj na banki, da lahko privatiziram."

"Pri družini, kjer delam, imajo fletnega kužka, pa tudi o njem pravijo, da privatizira."

★

Šla je čakati prijateljico v Hyde Park in sedla na klop. Vzela je knjigo in brala.

Izpazili so jo fantje, ki so vedeli o njej, da se jih ogiblje. Hoteli so ji eno zagosti, vsedli so se na bližnjo klop in jo izzivali z neslanimi opazkami. Nekaj časa je mirno poslušala. Ko ji je bilo zadosti, je zavpila proti njim:

"Fantje, upam, da vas ne motim, ko tukaj berem."

Začeli so se odpravljati in kmalu je bila sama.

★

Fant je prišel k duhovniku, naj mu napiše priporočilno pismo za starše neveste, ki jo misli dobiti iz domovine. Duhovnik je rad ustregel in napisal:

"To je gotovo dober in zelo nesebičen fant. Res je, da dekletom krade čast, a zase je prav nič ne obdrži."

★

Ves nerečen je fant vprašal dekle, ki ni hotela postati njegova žena:

"Ali me res zato nočeš, ker so te nalagali, da sem že šest deklet vodil za nos? Menda vendar tega ne verjameš?"

"Prav gotovo ne. Saj dobro vem, da ljudje zmerom dvakrat več povedo."

★

"Tako si lepa, da te lahko gledam z zaprtimi očmi", je rekel dekletu vsiljiv fant.

"Oh, ko bi me gledal tudi z zaprtimi usti!" je dobil prijazen odgovor.

★

"Kaj se bahate s svojimi dekleti", je rekel Pepe fantom v veseli družbi. Moja je pa še zmerom od vseh najbolj pametna."

"Katera pa je? Smo mislili, da je sploh ni maš?"

"Uršika iz Vipave".

"Ta? Ko pa vés svet ve, da te ne mara".

"Zato pa!"

★

"Vzamem te pod enim pogojem", je rekla fantu dekle.

"Kateri je ta pogoj?"

"Obljubi, da ne boš pil".

"To rad obljubim. Kaj pa, če obljubo kdaj vendar prelomim?"

"Prazno steklenico ti bom na butici razbila".

"Velja! Samo da mi polne ne boš."

★

Neki pregovor pravi: Največji vzrok, da se fantje poročajo, je to, da so dekleta na svetu.

Z Vseh Vetrov

MLADE BODO IMELE avstralske države v bližnji bodočnosti, tako je slišati iz Canberre. Stranka na vladi in njena opozicija, obe se strinjata v mnenju, da so sedanje avstralske države prevelike, oziroma, da jih je premalo. Imamo komaj šest držav, dočim jih ima ZDA 50 in to na približno prav tako velikem ozemlju. Avstralija naj bi jih imela nekako 26 in to kmalu. Upajo, da bo potem razvoj Avstralije pospešil korake in krepko stopal po poti, ki jo je v zadnjih sto letih napravila Amerika. Koliko novih držav naj bi nastalo iz sedanjih, o tem naj se pomenijo obstoječe države same in poizvedo, kateri okraji bi želeli postati samostojne države. Tako mislijo odločilni ljudje v Canberri.

MONOPOL NI PRILJUBLJEN v demokratičnih državah, pa v naši Avstraliji kljub njeni demokraciji, ki je vsaj na jeziku in na papirju močno poudarjena, monopol bolj in bolj uspeva. Velike verižne trgovine, s podružnicami vsepovsod, izrivajo iz prometa majhne prodajalne, ki ne morejo konkurirati z velikimi. Dnevni tisk prehaja zmemom bolj v roke dveh ali treh časopisnih podjetij, ki celo po deželi izpodrivajo lokalne liste ali jih odkupujejo, da morajo uredniki objavljati, kar jim diktirajo iz centrale. Tako se ustvarja "linija" in kdor se je ne drži, ne more uspevati. Čujejo se glasovi, da bi vlada morala poseči vmes in raznim monopolom posekati kremplje, ker nastaja nevarnost, da se bomo prepozno zavedeli, kako smo že zašli pod diktaturo močnih.

"ZASTARELA KOT KRIZARSKE VOJNE" je današnja delitev krščanskega sveta v stotine verskih sekt, ki še vedno znova prihajajo na dan. Kljub vsem poskusom, da bi krščanstvo ostalo razcepljeno in se še naprej cepilo na več in več drobcev, se je treba živo zavedati, da je prišel čas za vliko zjedinenje. Vse ozračje je polno ekumeničnega duha, kar je isto kot želja, da bi bila Kristusova cerkev ena. Ni se mogoče več ustavljati." Tako je govoril v Sydneyu na velikem zborovanju protestantov eden njihovih odličnih predstavnikov Rev. Rowland. O njegovem govoru je poročal THE SYDNEY MORNING HERALD. Ni pa bilo povedano, kako se govornik misli lotiti dela za ujedinjenje. Same lepe besede takega velikega dela ne bodo opravile.

Misli, November, 1961

MISIJSKO DELOVANJE katoliške cerkve med pogani le počasi napreduje. Veliko se sicer stori, pa so ogromne tudi težave in ovire. Treba je novih in novih misijskih delavcev in delavk, treba jim zbrati sredstev za življenje in delo v poganskih deželah. Cerkev ima pa povsod veliko nasprotovanja, dežele pod komunisti, ki so nekoč pomagale misijonom, postajajo same zgolj misijske dežele. Kljub vsemu katoliška vera vztrajno prodira in to prav posebno v zadnjih desetletjih. V Afriki ob koncu prve svetovne vojne še niso imeli nobenega domačega škofa, danes jih imajo 25, število črnih duhovnikov je naraslo od 90 na 1900. Prav tako Azija ni imela takrat še nobenega domačega škofa, danes jih ima 68, število domače duhovščine je pa naraslo od 900 na 6.000.

SLOVENCİ V CHICAGU, ZDA, so prišli do spoznanja, da so bili predolgo vse preveč pasivni v ameriškem političnem svetu. Na desettisoče jih je v ogromnem mestu, trdijo o sebi, pa v javni upravi mesta ali države Illinois nimajo nobenega zastopnika, čeprav v gospodarskem pogledu, v športu in na drugih kulturnih poljih ne manjka slovenskih imen. Da so zapostavljeni v politiki, so pa krivi sami, do te zavesti so prišli. Zato so se povezali z drugimi slovanskimi skupinami v mestu in priredili 20. avgusta velik "Slovanski dan". O tem beremo v Novem svetu: Uspeh prireditve je bil v prvi vrsti poudarek... na zahtevi, da imamo čikaški Slovani pravico do večjega upoštevanja v javnosti. Ta poziv je šel na glavne urade obeh vodilnih strank. Vsekakor to še posebno velja za Slovence, ki v tem mestu predstavljajo dovoljšno volilno moč, toda nimajo ne enega vidnejšega javnega mesta. Čas bi bil, da bi se zdramili in zahtevali svoj glas v upravi, ne pa samo slepo volili Irce, in druge, ki niso in ne bodo nikoli ničesar storili za nas. Za zgled nam morajo biti Slovenci v Jolietu in Waukeganu, ki so pred kratkim izvolili rojake v javne urade in to na listi obeh strank, demokratske in republikanske."

MESEC NOVEMBER je Cerkev posvetila molitvam za rajne in premišljevanju o smrti. Posvetni tisko molitvah bolj malo govori, premišljevanja o smrti je pa v njem v letošnjem novembru zvrhano mero. Ne zaradi tega, ker Cerkev priporoča, zato, ker žugajo bombe. Tudi nekaj, čeprav — zelo malo...

"MIR LJUDEM NA ZEMLJI"

KRISTUS V CERKVI

Franc Sodja C.M.:

Prebodeno Srce

TI IN JAZ IN VSI, ki hočejo biti otroci božji, moramo živeti v Kristusu in iz Kristusa, da z njim tvorimo eno samo telo, skrivnostno telo Kristusovo, ki ni drugega kot sv. Cerkev.

Sveta Cerkev — skrivnostni Kristus — to je tisto delo božje ljubezni, iz katerega klijajo svetniki, otroci božji.

Ustanavljanje Cerkve

Kristus je v času svojega bivanja na zemlji pripravljaval to ustanovo. Postavljal ji je temelje, predvsem takrat, ko je rekel Petru: "Ti si Peter, skala, in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala. Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih."

S tem je bila izročena Cerkvi popolna oblast nad vsemi ljudmi. Zato je Kristus rekel: "Kdor pa Cerkve ne posluša, naj ti bi kot nevernik in očitni grešnik".

Na veliki petek, ko je prenehalo biti presveto Srce in je iz njega pritekla kri in voda, je Cerkev začela skrivnostno živeti. A pred binškoštni njeno življenje še ni bilo na zunaj zaznatno. S svojo odrešilno smrtjo jo je Kristus ustanovil, a življenjsko moč je pokazala šele na binškoštni dan, ko je začel v njej delovati Sv. Duh. Kakor je ob stvarjenju prvega človeka Bog najprej napravil Adamu telo in mu potem vdahnil dušo, tako je Kristus Cerkvi najprej zgradil telo, ji dal ustavo in možnost življenja, na binškošti pa ji je vdahnil duha; poslej naj ta Cerkev nadaljuje Kristusovo življenje in poslarstvo.

Cerkev — kamen spotike

Kakor je bil Kristus, tako je tudi sveta Cerkev vse čase kamen spotike. Kar naravno je, da je deležna usode svojega ustanovitelja, zlasti še, ker ni drugega kot nadaljevanje njegovega življenja in dela.

A zavedamo se, da je mnogim Cerkev v pohujanje predvsem zaradi nas ljudi, zaradi naše slabosti. Bog je tako hotel, da pomagamo graditi božjo Cerkev, Kristusovo telo, tudi mi ljudje. Zato vsak po svoje prinašamo v to božjo zgradbo človeško navlako in kvarimo njeno božjo lepoto.

Kdor gleda na Cerkev samo od zunaj, vidi morča v njej samo politično silo, vidno organizacijo, kardinale v rdečih talarjih, monsignorje z rdečimi pasovi, vidi bogastvo samostanov in škofijskih kapituljev. O, še več vidi: slabe duhovnike, redovnike, celo škofo. S prstom kažejo na žalostne dobe svete Cerkve, ko niti življenje papežev ni bilo zgledno; na politične spletke kardinalov; na vmešavanje škofov v posle, ki niso bili primerni njihovemu dostojanstvu; kažejo na cele redove nemarnih duhovnikov, ki so predvsem gledali na denar. Cele skladovnice knjig bi lahko napisali o teh grdobjah. Kaj šele, če bi opisovali vso človeško slabost vernikov, odpadnikov, skrunilcev zakonov, ki so se sklenili v tem skrivnostnem telesu, in grehot, ki so se ponavljale vsa stoletja in se kot gnojna sled vlečejo za stopinjami Cerkve.

Nič nimamo skrivati

Vsega tega se katoliška Cerkev ne boji priznati. Papež Leon XIII. je odprl vse vatikanske arhive in jih dal na razpolaganje zgodovinarjem, da iz njih pobero vse blato, kar ga dobijo. Kajti še vedno bo na Cerkvi manj blata, če se pokaže resnica, kot pa če jo nariše domišljija nekaterih ljudi, ki sodijo vse po svojem osebnem življenju.

In nič si skrivati nimamo. Naj vam ne bo samo govorniška fraza, če odkrito povem: mnogi duhovniki so slabi. Mnogi so svetniki, kakor so mnogi verniki, družinski očetje in matere ali pripadniki najrazličnejših stanov; a kakor je v vsakem stanu tudi cela vrsta slabih božjih otrok, tako je tudi z nami duhovniki. Mnogo je slabih, gotovo ne vrednih takega dostojanstva.

Sicer pa, kdo je pa res vreden? Mislim, da nihče razen Kristus sam. Pa Bog nas je kljub temu pozval v to sveto službo, prav tako škofo in kardinale. Ne bojim se priznati vso resnico. Želim pa, kot želi sveta Cerkev, da tudi drugi priznajo čisto resnico.

Lepo je dejala slovita pisateljica Ingrid Nindset: "So ljudje, ki se veliko bolj zanimajo za enega duhovnika, ki prelomi svoje obljube, kot za dvesto

drugih, ki se borijo za zvestobo tem obljubam. Stvar je preprosta: lahko verjamejo zgodbam, ki pripovedujejo o odpadnikih, ker te so razumljive. Za druge se pa ne zanimajo, ker jih ne morejo razumeti."

Če bi hoteli videti in priznati resnico, bi svet tudi o zunanji podobi Cerkve imel drugačno mnenje.

A nevarnost je tudi za nas, da zaradi slabih zgledov in grehot, ki so v Cerkvi, začnemo zdvajati in izgubljeni ljubezen do nje. Toda:

Če je vaša mati padla v blato, se vsa naprašila, raztrgala, ranila, so jo opljuvali ljudje, ki so šli mimo — ali boste še vi pobrali kamen in jo vrgli vanjo? Ne verjamem, da je v vas tako malo otroške ljubezni!

NEKAJ SE JE PA LE PRIJELO

SPOMENICO ŠKOFOV JUGOSLAVIJE TITO-VI VLADI smo objavili v zadnjih dveh številkah MISLI. Prav zdaj je minilo leto, odkar je bila vložena. Nič ni bilo slišati, kakšen je bil odmev. Kazalo je že, da bo treba reči: Potem pa vse tiho je bilo...

Vendar smo zasledili v goriškem KATOLIŠKEM GLASU, ki poroča po objavah ljubljanskega dnevnika DELO, da se je nekaj kljub vsemu prišlo. Vsaj v Sloveniji so izšli novi predpisi glede odnosov med vlado in Cerkvijo. Kdor je pazljivo bral Spomenico, bo hitro spoznal, v koliko jo je komunistična oblast upoštevala, čeprav menda v zvezi s tem Spomenice niti omenila ni:

1. V krajih, oziroma naseljih večjih mest, kjer nimajo cerkve, bodo smeli opravljati verske obrede tudi v drugih prostorih, oziroma poslopjih, da le odgovarjajo predpisom o javnih prostorih in da verska skupnosti tak prostor pravočasno javi občinski oblasti. To je n. pr. slučaj Nove Gorice, kjer nimajo cerkve.

2. Na pokopališčih se bodo smeli opravljati vsi tisti verski obredi, ki se po običaju opravljajo na pokopališču, in sicer v skladu s predpisi o pokopališčih.

3. Isto velja o procesijah in drugih zborih izven cerkva.

4. Glede krsta otrok bo potrebno pisмено dovoljenje staršev le v primeru, da eden ali drugi od roditeljev ali otrokov skrbnik ni navzoč.

5. O poučevanju verouska so določili, da se bo odslej smel vršiti pouk tudi izven cerkva, v župniščih, kaplanijah ali tudi v kakem drugem prostoru, ki ga verska skupnost v ta namen določi. Za to ne bo potrebno predhodno dovoljenje, temveč samo prijava prostora pristojni občinski oblasti, ki bo pregledala le, če prostori odgovarjajo predpisom o javnih prostorih.

6. Za obiskovanje verouka ne bo več potrebno pisμένο dovoljenje staršev, temveč bo zadostovalo ustno privoljenje.

7. Uredba ima nadalje predpise za ustanavljanje šol za pripravo duhovniškega naraščaja in za redovne noviciate. Tudi glede tega so vpeljati novost, da se take šole smejo odpreti, da le pristojna verska oblast prijavi take šole in priloži pravilnik o notranji ureditvi in delu teh šol.

8. In končno še nova določila za pobiranje miloščine in prostovoljnih prispevkov: od sedaj naprej se bodo taki prispevki smeli pobirati tudi v župniščih, kaplanijah in drugih prostorih, kjer se stalno opravljajo verski posli. Glede tega veljajo stalni predpisi o finančnem poslovanju.

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

Po naboru je Vencelj Tončka zopet prestavil v ljubljansko prodajalno. Potreboval ga je, ker sta morala dva pomočnika k orožnim vajam. Teti je bilo to kar go godu. Morda je trgovca sama prisila za svojega nečaka.

Ko se je fant neko opoldne vrnil iz službe, ga je pri Gregoričevih čakal obisk.

"Ti, Janez? Kdo bi se mislil," je bil Tonček vesel svojega brata. Kar je bil v Ljubljani, ga še ni obiskal, dasi se je večkrat pripeljal z vozom v mesto. Pač mu je prinesel kako culo domačih dobrot, a navadno ni utegnil čakati, da bi se vrnil iz službe. Zdaj si je vendar enkrat vzel čas in mu moško segel v roke.

"Po slovo sem prišel, Tonček!" je povedal Janez.

Tonček je osupnil. Po slovo? Janez?

A brat je že nadaljeval: "V Ameriko pojdem..."

"V Ameriko?..." je dahnil Tonček. Nato dolgo ni mogel spregovoriti besede. "Kaj pa domačija, Janez?" je plašno vprašal, ko se je opomogel.

Brat je nekaj časa molčal. "Pravijo, da se v Ameriki dobro zasluži," je končno preslišal Tončkovo vprašanje.

"Kaj bo z domom, Janez?"

"Ga ne prodam — za sedaj... — Če mi bo šlo slabo, se vrnem..."

"Če pa ne?"

Zopet sta oba trenutek molčala.

"Ne gre drugače, Tonček! — V Potoku ni več žegna božjega. Vsega sem že sit, tako leze navzdol. Tudi Mica me sili... Mar naj grem šele takrat od hiše, ko mi bodo prodajali streho nad glavo, kakor so jo Franci?"

"Kaj?" je bil Tonček presenečen.

"Francin mož je napravil kmetijo in tudi odhaja čez morje. Sestra se je morala preseliti v Gaberje k Pluskarju. Mater je vzela k sebi v bajto, ker nočejo biti sami z Mico. Neža pa pojde v Ljubljano služiti," je mirno povedal brat.

Tonček je molčal. Zdelo se mu je, da se mažejo tla pod nogami. Pred očmi se mu je meglilo, da se je moral nasloniti ob mizo.

Domačija v Potoku, kjer je rasel in garal Pintarčkov rod... Kako je bila močna! Kakor slo-

venska lipa sredi vasi je stala skozi stoletja: iz rok v roke so jo predajali očetje sinovom, stari, zgarani gospodarji — mladim gospodarjem iste krvi. Brez dolga, brez prodajanja zemlje... Zdaj pa bo domačija izgubila moško roko. Janez odhaja čez morje, kot bi ne bilo doma dovolj dela in kruha. Za sedaj še ne proda, je dejal. A če mu bo šlo dobro, bo rinila ženska za njim. Sicer bi pa njegova vožnja domov požrla še to, kar bo ostalo v Potoku po Micinem gospodarjenju...

V Tončkovih očeh se je mokro zasvetilo.

"Janez, dom je le dom! Premalo ga ljubiš, ko odhajaš! Oče se obračajo v grobu..." so trpko padale fantove besede. Kakor solze voščene sveče, ki se strjajo na kamenitem podu.

"Ne gre drugače. Zatrдно sem sklenil in že podpisal," je bil Janez odločen.

"Nikoli nisem mislil, da bodo umirali mati pod tujo streho..." si je Tonček skrnil obraz v dlani in zaihtel kot otrok — — —

★

Tonček je že dve leti v Celovcu služil cesarja. Na ovratniku se mu je svetila prva zvezda. Drugo bo dobil ob koncu vojaškega roka, tretja ga čaka za orožne vaje. Stric, tete France mož, je imel prav...

Četa je prišla pravkar od vaje, ko je dobil iz

Amerike prvo in zadnje pismo brata Janeza.

"Dobro mi gre, čeprav sem v začetku delal v rudniku in v obupu stiskal zobe. A zdaj sem na konju. Kupil sem farmo v Kansasu. Sem že pisal Micki, naj proda domačijo in pride z otroki za mano. Ne gre drugače, saj razumeš... Še ti pridi sem, ko odslužiš vojake! Ne bo ti žal..." je stalo v kratkih vrsticah.

Dom je torej izgubljen... Saj se je Tonček z mislijo že sprijaznil. Ko je brat odhajal v Ameriko, mu je bilo jasno, kako se bo končalo. In od doma so mu pisali, da bratova žena slabo gospodari; prodala je že več njiv potoškega grunta. Takrat

se mu je zdelo, kot bi mu bil vsak kos zemlje prirastel k srcu ter ga s silo trgajo od njega. Nekaj časa je rana krvavela, potem se je zacelila.

In za seboj ga vabi? — Zastonj, v resnici zastonj! Tonček je drugega kova kot Janez, čeprav sta oba Pintarčkova!

"Še vožnjo mi lahko plača, pa me ne bo videl! Pošteno bi moral stradati, da bi jo mahnil v tuji-no..." Kaj je že pravil stari Gajžer neko nedeljsko popoldne pred stiško cerkvijo, ko je Tonček še kratkohladič? "Tujina reže grenak kruh, najsi bo hlebec še tako visok in lepo zapečen..." Res je tako! — — —

BIL JE ČLOVEK (s. str. 327)

"V Rimu je vse domače. Koliko maškar sem srečal na pustni torek, na katerega samo konji in vozniki delajo. V Ljubljani ali na Dunaju bi se bile pripetile največje surovosti. Tu pa je vse tako preprosto in otročje, celo v gneči brez prerivanja.

Zvečer sem videl možaka, ki je imel en meter visok cilinder, v katerem so lučke gorele. Bil je grozno vesel in ponosen na mojo pohvalo: *Idea famosa e bizzarra!* Bil bi se odkril, ko bi se bil mogel."

"Selil sem se.. Vzamem dva fantiča, naj mi ponese-ta cule in culice. Gremo enkrat. Potem jima pravim, da gremo še enkrat.

'O' pravi eden, 'dajte nam dva solda.'

Ko jih dobita, pravita: 'Danes ne več, jutri.'

'Ej, vruga, dam vama pol lire, kar pojdiva.'

'Sedaj imava vsak po sold, nama ni treba lire.'

Mi ne znamo živeti za danes, ne znamo uživati trenutka, za to nam je življenje tako težko. Kaj nama mar lira, če imam za danes sold dovolj!"

Ob vseh umetninah pa ne pozabi na kuhinjsko umetnost. Mamo je gotovo zanimalo, ko je poslušala:

"V gostilni sem prišel na telečja jetrca '*fegatelli di vitello alla veneziana*', prav take kot jih Vi naredite. Rižote Vas ne bom učil. To znate bolje kot mi v 'turnu'. Vendar je tudi naša z maslom, čebulo, jajci in paradižniki zelo dobra. Ena najljubših reči mi je v Rimu karfijola. In na veliki petek '*uova alla monachina*'. Jajca v trdo kuhana, olupljena, v drobtine odeta in na maslu pečena. Kot putka fina jed. Človek misli, da so kosci mesa, kar bi lahko dobrega kristjana v škripce spravilo."

(Konec v decembru)

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Krsti

V Warrawongu je dne 30. sept. postala otrok božji Viktorija Suzana Šinko, drugorojenka v družini Alojzija in Tereze r. Vučko. Botrovala sta Štefan in Ana Šernek.

V Enfieldu je 22. oktobra prejela sv. krst Julijana Nagode iz Burwooda, prvorojenka, oče Franc, mati Julija r. Kariž. Botrovala Oskar Metlikovec in Frančiška Nagode.

V Unanderri je bil v nedeljo 29. okt. pri krstnem kamnu Jožek Dolinšek, prvorojenec, oče Jože, mati Angela Pokleka. Botroval je Janez Zakoč. Živijo v hostelu.

Misli, November, 1961

Poroke

V Warrawongu sta si 12. sept. obljubila zakonsko zvestobo Karol Sedmak iz Narina in Jožefa Žabkar iz Leskovca.

V Wollongongu sta se poročila v katedrali dne 16. sept. Jože Ferbežar in Alojzija Perčič, ob iz bližine Grosuplja pod Ljubljano. Tukajšnji dom jima je Oak Flats.

V Paddington sta prišla k poroki dne 14. okt. iz Concord West Maks Špilar Nadanjega Sela in Marija Malovec iz Suhorja pri Košani.

V Paddingtonu je bila poroka tudi 28. oktobra: Ženin Drago Ilijas iz Podgrada, nevesta Favsta Kariž iz Tomaja, živita v Burwoodu.

!!! NEZASLIŠANO!!!

Mnogi rojaki v Melbournu in okolici so v resnih skrbeh, kje bodo letos "silvestrovali".

Nedelja bo, v nedeljo so pa take reči po tukajšnjih običajih nedovoljene.

Da vse te skrbi odpravi, je Slovenski Klub v Melbournu zamislili nekaj novega:

!!! SILVESTROVANJE NA PROSTEM!!!

Dvorana za plesa željne v prekrasni okolici marelčnih nasadov, malinovih, plantaž in robidnic je rezervirana.

Orkester je zagotovljen.

Organiziranje prevoza je v teku.

Vršijo se pogajanja za nakup pujskov na raznju — in tako dalje.

Vstopnice za prevoz in vstop v plesno dvorano bodo kmalu v predprodaji pri klubskih poverjenikih.

Klubski VESTNIK bo povedal o raznih podrobnostih in tudi cene.

Ne odlašajte s prijavo na zadnji dan! Izpolnite TAKOJ po pošti prejete prijavnice in jih odpošljite, ali pa se prijavite osebno pri zastopnikih kluba.

To je prva taka prireditev in obenem poslovna. Zato pričakujemo, da boste naše napore za vaše zadovoljno SILVESTROVANJE nagradili s številno udeležbo!

Slovenski klub Melbourne

Wangaratta. — Spet sem se namenila, da odpošljem rešitev križanke in upam, da je dobra. Vsak mesec pogledam, kje so uganke in križanke, pa v predzadnji številki ni bilo nič. Iskala sem zastonj in bila razočarana. Jaz seveda hodim tu v šolo in znam angleški čitati in pisati po večini, ven-

dar se mi slovensko čitanje bolj prilega. Sem šele 21 mesecev tukaj, a moji starši so že skoraj 4 leta. Uganke sem začela reševati takoj po prihodu, rešitev pa dozdej nisem pošiljala. Želim mnogo uspeha in Bog blagoslovi delo pri MISLIH. — Anica Cimerman.

Čipka ... (s str. 325)

★ Za Stanka sem posebej omenil, da je bil krščen v Zibiki. To pa zato, ker je to rojstni kraj našega "pojočega misijonarja" p. Odila. Nič čudnega, da je že marsikoga "potegnil" (ne da bi se zlagal!), da je že "v zibki znal peti vse cerkvene pesmi in da je že v zibki znal brati in pisati". No, odslej nobenega naročnika "Misli" ne bo mogel potegniti s svojo "zibko".

★ Božični program bom objavil v prihodnji številki. Za zdaj naj omenim samo to, da polnočnice ne bomo imeli v Burnley, kakor doslej. Cerkvica je za božič res premajhna, saj polovica ljudi stoji zunaj. Škofija mi je dovolila, da imamo polnočno mašo na prostem na dvorišču našega slovenskega hostela Padua Hall. Prostor je večji kot burnleyska cerkvica in božično okrašen bo kar lepo nadomeščal hišo božjo. Zdaj pa molimo, da bo na božično noč lepo vreme!

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

KULTURNA FEDERACIJA EVROPCEV V AVSTRALIJI

(Po poročilu M. Lajovica)

PA POVEJMO TAKOJ TUDI PO ANGLEŠKO: **The Cultural Federation of Europeans in Australia.**

Kaj je to? Prav za prav že ime precej pove. Dostaviti bi bilo: Gre jim za to, da bi **povezali** med seboj vsakovrstne **organizacije** Evropejcev v Avstraliji, ne gre za organiziranje poedincev.

Želijo organiziranim Evropejcem pomagati, da bi svojo s seboj prinešeno kulturo tudi v Avstraliji gojili in jo Avstraliji dostojno predstavili. V svoji konstituciji imajo celo vrsto tozadevnih točk.

Izrecno poudarjajo, da noben komunist nima vstopa k njim.

DOMISLICE

Poslal T.M.

1. Najbolj poučni doživljaji so tisti, ki jih doživljamo vsak dan. Žal, da zbiramo doživljaje, naukov iz njih pa večinoma ne.

2. Praviš, da nisi dolžan povrniti slabo z dobrim. Morda res nisi dolžan, imaš pa zato vso pravico.

3. Najlepše so tiste molitve, ki jih opravljamo v zahvalo za prejete dobrote.

4. Dve vrsti ljudi sta, ki nikoli ne pridejo na zeleno vejo. Tisti, ki delajo samo na ukaz, in tisti, ki se za ukaz ne menijo.

5. Mnoge ženske bi postale boljše zakonske žene, če bi ne poskušale iz zakonskih drugov napraviti boljše može.

6. Če si že vsega naveličan, sedi in razmišljaj, da je svet le mnogo boljši od pekla. Seveda te naveličanost ne bo zapustila, če si na poti tja.

7. Prijateljstvo in sodelovanje sta dve dobri stvari. Imeli jih pa bomo, če jih sami od sebe ponudimo drugim.

8. Če hočeš priti do boljše zposlitve, glej, da postaneš na sedanjem mestu nenadomestljiv. Kmalu boš slišal: Prijatelj, pomakni se više!

Med nameni, ki jih Federacija ima, je morda najbolj značilno to: Vsako leto enkrat — v Sydneyu in drugod prirediti **EUROPEAN FESTIVAL DAY** — po naše menda: **Evropski Festival.**

Toliko za sedaj. Saj bo dnevno avstralsko časopisje poročalo in radio bo oglašal. Prav je, da naše MISLI opozorijo svoje bralce na obetajoče se dejavnosti te Federacije. Ni dvoma, da bo sodelovanje vseh narodnosti dobrodošlo in vsem koristno. Naslov Federacije je: G.P.O. Box 3484, Sydney. Telefon: FA 1613.

Kdor bi se zanimal, bo vedel, kam se obrniti za kakšne podrobnosti.

SYDNEY! NSW. SYDNEY!

Vabimo na

MIKLAVŽEVANJE

v nedeljo 10. decembra

ob 7. zvečer

St. Francis cerkvena dvorana

Paddington

Pripeljite otroke, darove zanje oddajte pri vratih od 6. naprej

Po Miklavževem odhodu prosta zabava ob igranju odličnega orkestra

Odbor Slov. društva

ZVEDELI SMO

Zvedeli smo, da je bil g. misijonar **Stanko Podržaj** v Indiji zelo bolan. To je vzrok, da že dolgo ni mogel napisati svojih poročil **Z BENGALSKIH POLJAN.**

Upamo, da je medtem že ozdravel. Ali mu bomo za letošnji božič zbrali kaj darov? Dajmo, dajmo!

MISLI prosijo zanj, pošljite kar na njihov naslov. Ko boste mislili na božično obdarovanje tistih, ki jih imate radi, vključite mednje tudi g. misijonarja **Stanka Podržaja** v Indiji! — MISLI.

NI JE POTI NAZAJ...

(Nadaljevanje.)

XIV.

BENNILONG SE NI ZMENIL za ljudi, ki so se začeli nabirati v sobi. Napadla ga je čudna mrzlica, groza ga je obhajala, kot brez uma je tekal po sobi iz kota v kot. Še nikoli ni tako do živega občutil, da je izkoreninjen in vržen v nemogoč svet. Smrt — to sama na sebi še ni bila tako neznana reč, toda umreti med ljudmi, ki nimajo pojma o pogrebu, kot ga pozna njegov rod v črni Avstraliji — to je strahota vseh strahot. Kdo bo poskrbel za starodavno veljavne ceremonije, da se od telesa ločeni duši zagotovi primerno življenje in pravočasna vrnitev v novo telo? Angleški belci ne bodo znali pokopati trupla tako, da ga zemlja pokrije, mrtveca samega se pa ne dotakne. Še manj bodo voljni napraviti tako, kot je veljavno v rodu, kjer je Bennilong ugrabil dekle in si jo vzel za ženo. Tam napravijo mrtvecu visok oder iz drevesnih vej na rogovilah nekaj metrov od tal, ga položijo nanj in pustijo, da ga izsuši sonce. Še drugačne možnosti so pri raznih rodovih, da se duši preskrbi lepa bodočnost in se zavaruje pred naskoki zlih duhov. Toda vse to je le v Avstraliji mogoče napraviti. Kako spravljajo s poti mrtvece v Angliji — kdo bi to vedel?

Bennilong ni tega nikoli zvedel. Preveč je bil zbežan, da bi spraševal, pogreba samega ni dočakal v tistem kraju. Njegovi varuhi so se zbal, da mu bodo živci do kraja odpovedali, tako očitno so ga zapuščale telesne in dušne moči. K sreči so prav tedaj zvedeli, da je imenovan nov guverner za Avstralijo — kapitan Hunter. Da se je takoj začel odpravljati na dolgo pot, so dopovedali Bennilongu, in ga brž odpravili k Hunterjevim. Težko je segel siromaku ta novi preobrat v počasno zavest, počasi je pa le vse drugo potlačilo veselje, da se bliža dan vrnitve.

"God save the King, God save Be-anga Hunter — domov, samo domov!"

Novi guverner Hunter je dobro uvidel, da je prav v zadnjem hipu prišlo zdravilo za Bennilongovo obupno stanje. Nobenega dvoma ni bilo, da bi tudi po njem segla neizogibna smrt, če bi se do sedanjega životarjenja le še kak teden zavleklo. Guverner sam in vsa njegova družina so se zelo potru-

dili, da bi si Bennilong opomogel. Kar je bilo v njihovih močeh, so napravili, da bi se počutil domačega med njimi. In res, ko se je še pomlad začela oglašati in se je vrnilo v dežele zelenje, ko se je sonce iz dneva v dan bolj ogrevalo, je Bennilong postajal spet bolj samemu sebi podoben. Hunterjevi so bili ponosni na uspehe svojega truda, niso pa vedeli, da je vse drugo le rahel pripomoček, Bennilong je v duhu že živel spet v Avstraliji — to mu je vračalo moč.

V Avstraliji! Pa ne več med belci, vrnil se bo k svojemu rodu, poiskal ženo, vrgel od sebe ta vsiljeni "kilt", pozabil na vso navlaklo, ki so mu jo vsilili belci in ji rekli civilizacija. God save the King, vsega tega bo konec, ko spet posije Bennilongu na glavo toplo avstralsko sonce in se oglase ptičji kriki in evkaliptih širom po svobodni avstralski zemlji...

"God save the King, pa naj ga kar v Angliji drži, Bennilong bo čuval Avstralijo, čuval brez Kinga in Englanda — God save Australia!"

Zadnji pečat na tako razmišljanje je pritisnil Bennilong, ko je vzkliknil na tihem:

"Australia save Bennilong!"

XV.

Okorna lesena ladja je plula in plula. Težak tovor jo je vlekel bolj v globino kot jadra naprej. Meseci so minuli, preden so potniki zagledali "Terra Australis", preimenovano že v New South Wales. Vsem je zaigralo sree. Bennilong bi najraje skočil s krova v mirno morje in plaval do obale, kjer se je zbirala številna množica.

Vrgli so sidro in spustili majhne čolne. Vreščanje množice je naraščalo, slišati je bilo klice: Bennilong doma, dobrodošel! Iz drugih grl je vrel pozdrav Phillipovemu nasledniku: Živel Hunter!

Bennilongove žene ni bilo med množico. To je moža poparilo. Nihče pa ni vprašal, kje je ostal njegov črni tovariš, pa bi tudi ne utegnil pripovedovati. Hunter ga je vzel s seboj v guvernersko hišo, kjer si ga je osvojil stari znanec Collins.

"Bennilong najbolj srečen v Avstraliji?"

"Yep", je mož veselo prikimal.

"Anglija lepa in dobra?"

"Ne dobra, ne lepa. Hladno, sonca malo. Drevesa napačna."

"Kralj dober mož?"

"King good, veliki Be-anga. England ne dober."

"Kaj boš zdaj, Bennilong?"

"Jaz? Tukaj ostati. Jaz sedaj mnogo znati. Učiti pleme, ne biti zamazani. Duggerri-gay ne rad videti umazano. Jaz ne pustiti jih boriti. Ne tepsti žene!"

Pomislil je na svojo ženo, ki so mu že povedali o njej, da jo ima zdaj Colbee. Polastil si jo je med Bennilongovo odsotnostjo. Ali jo bo vrnil? Ne brez boja, o tem je bil Bennilong prepričan. Pa jo le mora dobiti nazaj. Njegova je, sam jo je ukradel iz sosednjega plemena, že takrat je skoraj izgubil dušo. Še enkrat se bo spustil v boj, Colbee mora biti premagan, potem se začne novo življenje.

Planil je v svojo leseno hišico, ki mu je bila

odkazana poleg guvernerjeve palače. Pobrall je kope in dva boomernaga. Že je mislil oditi iskat sledove za Colbeem, ko mu oko obvisi na usnjeni torbi. V njej so bile steklenice z žgano pijačo. Kdo ve, morda bi bile koristne? Če bi jih podtaknil Colbeemu in ga upijanal? Z lahkoto bi ga premagal...

(Konec v decembru.)

IZ "BUSHA" V BRISBANE

Mirko Brenčič

DO NEDAVNA SEM MISLIL, da sva jaz in Mt. Isa poročena. Zato nisem imel namena, da bi jo kdaj mahnil kam po svetu. Prišlo je drugače. Daljši in skoraj prisiljen dopust me je dvignil. Usmeril sem korak v svet, kot ga usmerja prav neboljen otrok.

Kam? Plašno sem odprl vrata v pisarno TAA in si kupil listek za Brisbane med neznane Slovence. Seveda sem vzel tudi povrnati listek, saj sem resno dvomil, če se bom mogel znajti v civilizaciji. Ako ne, bi jo hitro pobrisal nazaj.

Vožnja po zraku je bila odlična. Vsaj po moji sodbi. Želodeček je mirno spal na svojem ležišču. Prav nič ga ni zanimalo, kaj se godi okoli njega. Vendar sem zaradi gotovosti odločno odklanjal "cup of tea", ki ga mi je prijazna "stewardesa" večkrat ponudila. Zadovoljil sem se z njenimi nasmehi, ki so mi bili prav všeč. Kar se tiče mojega splošnega obnašanja, mislim, da je bilo prav dostojno, če upoštevam, da sem se prvič srečal s tako velikim ptičem.

Brisbane! Nekoliko rahlega sunka in mati Zemlja me je spet sprejela v svoje varstvo. Prvi "dvonožec" v civilizaciji, pred katerim se mi niso tresle še ne plačane hlače, je bil Martin. Sprejel me je, kot je pač treba sprejeti "bushmana": s celo družino nedavno rojenih psov z njihovo materjo na čelu. Prav, s pomočjo domačih živali se bom spet uvedel v civilizacijo! Potem mi je Martin pokazal sobo s tri metre široko posteljo. Take v "bushu" ni videti. Martin in njegova gostoljubna Pepca sta pridno zapirala ograjna vrata, pa kljub temu sem jima štirikrat ušel v mesto in se tam prav tolikokrat izgubil.

Počasi sem se prav zadovoljivo seznanil z bris-

banskimi Slovenci. Pozdravljanja in rokovanja ni bilo zlepa kraj. Le njihovemu sočutju, ki ga gojijo napram "bushmanu", se imam zahvaliti, da nimam žuljev na roki. Njihovi medsebojni odnosi so v glavnem O.K.V. kolikor pa imajo tu in tam kaj pomečkanega, ne gladijo z likalnikom, ampak s pivom.

"Piknik" je meni bushmanu docela nepoznana beseda. Toda ko so tukajšnji rojaki priredili svoj piknik zadnje nedelje v oktobru, niso pozabili tudi mene povabiti. Odzval sem se rad, zakaj iz njihovega vabila so se širile dišave, ki so me spominjale na svinjsko pečenko.

Konvoj, ki so ga sestavljali različni avtomobili, je bil ob napovedanem času na startu, vendar se je kljub dobri organizaciji nekaj udeležencev izgubilo. Jaz nisem bil med njimi, zahvaliti se imam dobremu nosu: zvesto sem sledil avtomobilu, v katerem so se vozile dišave.

Program za piknik je bil v glavnem naprej določen, nekaj točk je pa nastalo šele na licu mesta.

1. Pivo sprva po potrebi, proti koncu tudi brez nje.

2. Pomoč ge. Pepci in moji simpatiji (nedosegljivi...), ki sta rezali šunke.

3. Plavanje in skakanje v vodo. Najbolje se je izkazal nad 50letni Kranjc, ki naj bi skakal z višine 500 metrov.

4. Iskanje izgubljenih piknikarjev, pa ni bilo dosti posla.

5. Ribolov: Toti pjebi.

6. Prleški dvoboj: strokovnjaško sta ga izvedla tota Jože in France.

7. Pobijanje komarjev: vsi brez izjeme, ker potreba je bila velika.

Vse te točke so bile zanimive. Posebno Kranjčeva, ki je zares lepo skočil iz vrtoglave višine enega metra in pol — naravnost "šarku" na hrbet. Meni osebno so pa napravili najbolj globoke vtise komarji, ki so me pri belem dnevu pošteno objedli. Morda zato, ker me niso poznali.

Dragi moji Brizbanci, prav lepa Vam hvala za veseli dan. Takih piknikov si še želim, ne pozabite me povabiti. Vaše gostoljubnosti ne bom pozabil.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

Ta mesec so pa bili moji slovenski šolarji zares pridni. Le pogledjte! Še moja povestica nima prostora v Kotičku. Torej sporočam samo nekaj novic.

V naši šoli se je število otrok spet malo dvignilo. Ko zdaj pridemo skupaj, napravimo precej hrupa. Pa bomo tudi še kdaj zapeli, da nas bodo kar gledali, kajne?

Še nekaj? Imeli smo spet eno provoobhajanko, Uršičevo Jožico. Povabila me je, naj jo pridem pogledat. Seveda sem šla. Saj je naša Jožica res pridna deklica. Poslala mi je pismo. Pa sami čitajte in se tudi drugi kmalu oglasite. Bom zelo vesela. Jožici pa lepa hvala! Tako je pisala:

Draga pospodična: —

Hvala lepa, da si me prišla pogledat. Na dan mojega prvega svetega obhajila sem bila zelo srečna. Danes nam je sestra dala slike in Ti eno pošiljam. Mama reče, da se zelo resno držim. Kaj pa Ti praviš?

Cvetko mi je kupil lepega ptička. Zelo rada se igram z njim in ga učim govoriti. Sedaj imamo štiri ptičke. Moj je seveda najlepši. Na vrtu imamo jagode. So lepo rdeče, posebno pa dobre. Majda in Cvetka jih tudi radi nabirata.

V nedeljo gremo na romanje. Mama si šiva narodno nošo. Tako je lepa! Ko bom jaz velika, si bom tudi eno napravila. Zelo se veselim nedelje. Gotovo boš tudi Ti prišla na romanje. Na svidenje! Lepo Te pozdravlja Jožica Uršič.

Najboljši spis: Pomlad prihaja.

Kako lepo je spomladi! Sonce se dviga više in više na nebu in vedno bolj greje. Dnevi postajajo daljši, noči krajše. Po travnikih in vrtovih cvetejo

prve pomladanske cvetlice: zvončki, trobentice in v grmovju se skrivajo vijolice. Zvončki pokukajo prvi izpod zemlje in oznanjajo pomlad. Travniki in gozdovi so zopet ozeleneli in se vesele pomladnega sonca.

Sadno drevje: hruške, jabolka in slive, so vse v cvetju. Tudi mi imamo na vrtu hruške, jablane, slive in limone. Zelo rad opazujem, kako čebelice letajo s cveta na cvet ter nabirajo med. Ptički veselo prepevajo in se skrivajo med cvetočimi vejami. Jaz in moja sestra jih rada gledava, kako z veseljem prinašajo bilke in si pripravljajo gnezda za mladiče. Torej vsi se veselimo pomladi. Po lepih pomladanskih dnevih pride zopet vroče poletje.

Mama me je naučila tole pomladansko pesem:

Preljuba si pomlad vesela,
ko ptička vsaka nam bo pela.
Škrjanček z njive poleti,
na delo glasno gor budi:
Kmetič, le pojdi orat, ženka sejat!"

Stanko Penca

Še eden: Koščica.

Neki dan je mamica kupila slive. Takih sliv jaz še nikoli nisem jedla. Ko ni bilo nikogar v kuhinji, sem eno vzela in jo pojedla. Kmalu je prišla mama in preštela slive. Opazila je, da ena manjka. Vprašala nas je, kdo je slivo pojedel. Vsakdo je rekel: "Jaz nisem".

Ko je prišel naš ata domov, mu je mama vse povedala. Po kosilu je ata vprašal, kdo je pojedel slivo. Zopet smo vsi rekli: "Jaz nisem, ata!" On se je pa ustrašil in rekel, da je v slivi koščica. Tisti, ki je slivo pojedel, bo umrl. Potem smo se vsi zelo ustrašili. Jaz sem pa vstala in rekla atu: "Jaz sem pojedla slivo, koščico sem pa vrgla skozi okno".

Vsi so se začeli zelo smejati, mene je pa bilo sram in sem jokala. — **Sandra Hrvatina.**

BIBINA USPAVANKA

Biba leze, Biba gre,
majejo se ji noge.
Kam bi Biba rada šla?
V tisti kraj, ki nima dna.
Tisti kraj je sanjski svet,
v spanju čez zemljo razpet.
Zlata v njem gugalnica
Bibo ziblje sem in tja.
Veter češe ji lase,
angelci se v krog love.
Ko pa Biba se zbudi,
kraja tistega več ni.

RDECIM TOVARIŠEM NA USLUGO

Naslednjo času primerno razpravo smo brali nedavno v tedniku THE CATHOLIC WEEKLY. Vredna je, da pride tudi pred oči in v misli bralcev MISLI. Morda niso še nikoli pomislili, kako in kje bi bilo poprijeti, da se Avstralija otrese komunizma. Vredna je ta razprava celó, da pride pred oči in v misli nekih šumnih in obenem skrivnostnih "Freedom Fighters" iz znane vasice Kings Cross. Če bi svojo neugnano energijo, polno širokoustnega sovraštva do komunizma, usmerili v delovanje, kot ga predlaga pričujoča razprava, namesto da se navdušujejo za izgrede, razbijanja in sprobačanje sydneyse policije, bi njihova navdušenost dosti hitreje dosegla kak vreden cilj. Ur.

KAKOR DALEČ NAZAJ MI SEGA SPOMIN, se zavedam, da so katoliški škofje v Avstraliji prigovarjali demokratično usmerjenim delavcem, naj se resno zanimajo za zadeve svojih strokovnih organizacij in unij. Toda naj bo razlog tak ali tak, dejstvo je, da so besede škofov po večini padale na gluha ušesa.

"Saj veste, kako je s to rečjo", bo odgovoril poprečen avstralski delavec. Človek dela ves dan, zvečer je pošteno truden. Povečerjaš, nakoliko pogledaš televizijo, morda stopiš še v pub in povisiš pri kakšni igri. No in — žena se neprestano pritožuje, da nima nikogar za pogovor, kako boš šel na sestanke in seje organiziranega delavstva? Že tako je doma večkrat "mula" kot ne. Vrh tega — ko bili sestanki vsaj malo zanimivi! Pa je zmerom ista in ista pesem, neki "voditelji" ti trobijo na uho samo staro šaro. Človek se čudi, da sploh še kdo prihaja k tem sejam.

Zares, kar nekam čudna je ta reč. Da kar ni zanimanja! Nasprotno je pa dosti takih, ki se jim unijske seje zdijo jako zanimive. Zavedajo se namreč, kako močan vpliv ima delavsko gibanje na javnost, pa so se zavzeli, da mora lepa mera te moči nekoč priti v njihove roke. Takrat bodo kot izvoljeni predstavniki delavstva in z naslovom "voditelji" sedali k skupni mizi z velikimi živinami političnega sveta in se z njimi dogovarjali kot enaki z enakimi. Najprej tu na avstralski zemlji, potem pa — kdo ve? — če ne tudi onkraj morja na raznih svetovnih pozornicah: v Moskvi, Londonu, Peking, Washingtonu! Z najbolj veljavnimi svetovnimi voditelji bodo uravnavali zapletene zadeve sveta, posebej svetovnega delavstva!

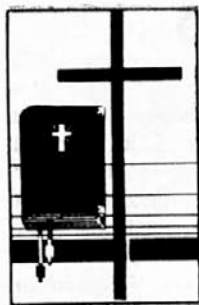
Ker ogromna večina avstralskega delavstva nima zanimanja za zadeve svojih unij, ki je v njih učlanjeno, prehaja vse vodstvo v roke poedincev, ki jim je v mislih v prvi vrsti osebna korist. Skušajo se povzpeti do dobičkonosnih mest v organizacijah, do položajev, ki jim bodo dali pred svetom velik ugled in prav tako veliko oblast. V čigavo korist bodo svoje položaje izrabljali, je seveda drugo vprašanje. Toda ko se večina ne briga, kdo odpira usta na sejah in kaj prihaja iz tako odprtih ust, pač ni čudno, da se prikopljejo do važnih položajev taki, ki iščejo predvsem sebe — in potem je prepozno.

Potem pa — seveda! — zapriseženi rdeči tovariši! Znajo biti do skrajnosti požrtvovalni. Naj gre tudi denar iz žepa, naj trpi družina doma, naj trajajo delavske seje pozno v noč, naj bodo za druge še tako nezanimive — zanje je vse silno zanimivo, samo da komunizmu gre pšenica v klasje! Komunizmu so se predali, za komunizem se žrtvujejo — kaj lahak posel imajo le prepogosto, ko snujejo svoje načrte v odsotnosti in ob nezanimanju demokratičnih ljudi, pa naj bodo že katoličani ali ne. Ali naj se čudimo, da prehajajo delavske unije druga za drugo v roke rdečih tovarišev?

Komunisti in nekomunistični sebičnejši prevzemajo oblast v delavskih organizacijah za enkrat še v "bratskem zagrljaju", toda kdor pozna komunizem, bo vedel, da je to le politična ljubezen. Kakor hitro bodo komunisti sami dovolj močni — in do tega pride, če bo delavstvo ostalo še dolgo tako brez zanimanja — bodo sami prevzeli vse vodstvo, odžagali nerdeče "bosse" in posegli še po drugih oblasteh, dokler ne bo njihova — vsa dežela.

Boljše usluge avstralski delavec ne more napravljati komunistom, kot če se še in še izgovarja: truden sem, ne utegnem, ne zamina me, kaj bi se hodil na seje in sestanke — dolgočasit... G.M. Keller.

RDEČA ALBANIJA, majčkena kakor je, silnemu Hruščevu spati ne da. Tako mu je v napotje, kot mu je bil mrtvi Stalin poleg enako mrtvega Lenina. Na žalost pa Albanija noče biti — mrtva. In je zapisal NEW YORK TIMES: Sovjetski lev se zaganja v albanskega mačka, ali ni smešno? Je smešno in ni. Iz Albanije prihaja odgovor, ki ga Hruščev predobro razume: Nas in Kitajcev je 700 milijonov...

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 19. nov. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 26. nov. (četrti v mesecu): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30.

Villawood: ob 10:15.

Nedelja 3. dec. (prva v mesecu in prva adventna): **Blacktown** ob 11.

Nedelja 10. dec. (druga v mes. in druga adv.): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 17. dec. (tretja v mes. in tretja adv.): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

Vedno in povsod pred mašo spovedovanje.

Villawood

Ostane pri četrti nedelji v mesecu, le 15 minut pozneje — torej ob 10:15. Na svidenje **26. novembra!**

SLOVENSKA KARITAS POROČA

PO NAKLONJENOSTI KAT. IMMIGRATION OFFICA smo dobili spet svoj kotiček za sestanke, petje, čitanje, šahovske igre itd., da se lahko zbiramo.

To je v znani hiši na 121 Queen St., Woollahra, ki jo ima zdaj v najemu omenjeni Immigration urad.

Naš kotiček je v nekdanji plesni dvorani, ki ima zdaj vhod naravnost z verande. Obiskovalci bodo našli mnogo slov. knjig, listov in časopisov, ki jih lahko pregledujejo in berejo.

Za sedaj bo odprt naslednje večere:

Vsak četrtek ob 7. zvečer;

vsak petek ob 7. zvečer;

vsako soboto od 2. pop. do poznega večera;

vsako nedeljo tako kot v soboto.

Večinoma boste ob teh urah našli tam tudi duhovnika, če bi imeli kak opravke pri njem.

Lahko boste plačali naročnino za MISLI, naročili knjige itd.

PEVCI — POZOR!

Fantje in moški, ki bi želeli peti pri moškem zboru, lepo vabljeni na prvo vajo v KARITAS dvorani na 121 Queen St., Woollahra, in sicer v petek 17. novembra ob 7:30 zvečer.

Pouk bosta vodila p. Odilo Hajnsšek in g. Ludvik Klakočar.

Vabljeni vsi, ki imate veselje do petja in znate biti disciplinirani.

NASLOVI DUHOVNIKOV

Dr. Ivan Mikula kot doslej: Convent Sacred Heart, Rose Bay, telefon FU 6230.

P. Odilo Hajnsšek: 66 Gordon St., Paddington, telefon FA 7043 — 7044.

P. Bernard Ambrožič (in MISLI): 6 Wentworth St., Point Piper, Sydney. Telefon FM 1525. (Najbolj verjetno me dobite jutraj med 8:30 in 10:30).

IZ POZDRAVNIH BESED P. ODILU

IZ BRISBANA je poslal g. dr. Mikula napisan pozdravni govor, ker se osbno ni mogel udeležiti sprejemnega večera in kazanja slik v nedeljo 15. oktobra. Med drugim je pisal:

“Pozdravljam Vas, p. Odilo, pozdravljam Vas kot Vaš nebogljeni sobrat, ki že deseto leto zbiram razkropljeno čredo širom po Avstraliji. Na Koroškem v moji župniji ob Vrbskem jezeru — pred vrati Celovca, v sosesčini tabora slovenskih mučencev v Vetrinju, sva si prvič segla v roke. Obnavljali ste po vojni razdejano duhovno življenje v moji župniji in drugod. Z Vami je zapela hodiška fara in vsa slovenska Koroška cerkvene ljudske pesmi. Sedaj Vam ni bilo dano, da bi se povrnil k slovenski zibelki Koroški, kjer je nagradnih toliko Vaših dobrih del, za katere le nebeški Oče ve, za mnoge pa tudi hvaležni Korošci.

Tam v Celovcu se je mogočno razmahnila 110letna Mohorjeva družba, ker ste ji Vi s pomočjo radodarnih ameriških Slovencev poklonili tiskarske stroje in druga sredstva. Srce Vas je vleklo nazaj na Koroško, tam so že napovedovali Vaš prihod, pa je prišlo drugače. Težko odpoved srčni želji po

po povratku v ljubljeno trpečo Korotan naj Vam božja Previdnost poplača z mnogimi trajnimi uspehi na tretjem kontinentu Vašega delovanja. Složno se hočemo duhovniki in verniki z Vami truditi, da nam bo lažje prenašati roboto in vročino delavcev v vinogradu Gospodovem.

Pozdravljam Vas v imenu SLOVENSKE KARIKATURISTE, ki nam bodi več nego organizacija — bodi nam ujedinjenje dobrih src za podvig krščanstva med nami in to prav po besedah sv. Pavla: "Največja pa je ljubezen!" Ljubezen najprej do Boga, potem pa do brata in sestre slovenske krvi.

Dragi p. Odilo, sprejmite pozdrave slovenskega tucata s tremi ničlami (12.000) v Avstraliji. Možje, žene, fantje in dekleta čutijo z nami duhovniki težko odgovornost pred Bogom za duhovni in telesni blagor naroda, vsi hočemo složno sodelovati, da ostanemo božji in Marijini.

P. Odilo, pojoči misijonar treh kontinentov, bodite nam dobrodošli, želimo Vam vsaj desetletje blagonosnega dela v avstralski Sloveniji!

Ivan Mikula, župnik.

“ AVSTRALSKEGA DUHOVNIKA RAZJEZI ”

NA ENO TOČKO V PISMU IZ RICHMONDA je odgovor še na dolgu. Tam smo brali: "Še ena stvar je, ki razjezi avstralskega duhovnika prav posebno hudo. Kadar se namreč 'novi' zaustavijo v cerkvi za vrati ali ob strani, namesto da bi sedli v klopi".

Na to rečem: Jeze avstralskega duhovnika v takih primerih ne bom hvalil, na vso moč pa pohvalim njegov smisel in skrb za red v cerkvi. In v tukajšnjih cerkvah — pa tudi ameriških in mnogih evropskih — spada k redu, da ne visiš nekje ob vratih ali ob steni, ko so klopi po vsej cerkvi. Ko greš v kino, spada k redu celó to, da ti s prstom pokažejo, kje je tvoj sedež. Tudi po cerkvah imajo marsikje reditelje, ki prav tako pokažejo, vendar šele takrat, ko so po večini vsi sedeži že zavzeti. Dokler niso, boš menda ja sam videl, kje je prostor. Ko enkrat veš, da je to zahteva reda v avstralskih cerkvah, zakaj bi se ne držal tega in zakaj bi duhovnika "jezil", saj nisi prišel v cerkev kot upornik?

Zakaj doma (in v Italiji...) ni dovolj sedežev po cerkvah, o tem tu ni vredno razpravljati. Saj ni treba, da bi bilo povsod vse tako, "kot je bilo doma". Vzemimo navado ali kar naravnost postavlo, da v Avstraliji ženska ne pride v cerkev razglavata. Sama na sebi je reč malenkost, ni pa kar nič napačna malenkost. Čemu bi se naše ženske upirale? No, saj se ne upirajo, da le zvedo, kaj se tukaj smatra za prav. Če bi pa katera le vztrajala pri goli glavi v cerkvi, bo seveda prej ali slej avstralskega duhovnika "razjezila", avstralske vernike pa celo — pohujšala! Še marsikaj takega bi lahko navedel, kar se zdi našim ljudem sprva čudno, v resnici pa ni nič drugega kot nova potrditev stare resnice: DRUGI KRAJI, DRUGE ŠEGE IN NAVADE.

Je pa nekaj drugega, kar morda avstralskega duhovnika ne "razjezi", ker tega sploh ne vidi. Vidi pa pogosto slovenski duhovnik — govorim iz lastne skušnje. Slovenska služba božja v dosti veliki cerkvi, vernikov komaj toliko, da zasedejo — recimo — tretjino klopi. Toda zasedejo — katere klopi? Kar mogoče najbolj zadnje — spredaj pred oltarjem in duhovnikom pa mogočna praznota!

Naj pove, kdor more, zakaj ljudje tako delajo? Meni je nerazumljivo in to ljudem tudi povem ter jih "naženem" naprej. Hvala Bogu, doslej se mi še ni bilo treba ob takih prilikah "razjeziti", ker navadno še dosti radi ubogajo — razen pri polnočnici, ko mnogi moški prav za prav samo z eno nogo pridejo v cerkev in jih je še tega očitno — sram...

Prav ko sem napisal to zadnjo točko na pismo iz Richmonda, je prišlo od tam drugo. Z zanimanjem ga boste čitali — v božični številki. P. Bernard.

ČESTITKE!

Na letnem sestanku organizacije THE GOOD NEIGHBOUR COUNCIL je bil v eksekutivo izvoljen z enajstimi drugimi uglednimi osebami dr. Ivan Mikula kot predstavnik katoliškega imigracijskega urada v Sydneyu.

Dr. Mikula je prišel kot stalni delegat v eksekutivo namesto Rev. Erisa Tierneya, ki je doslej zavzemal to mesto.

Tako gre dr. Mikuli čast, da je prišel v ta odbor kot prvi član, ki ni rojen v Avstraliji. Vsi ostali člani so rojeni Avstralci. Čestitke!

MESEC JE KAR HITRO NAOKOLI in spet je treba brskati za novicami. Novic je sicer dovolj, a treba je izbrati take, ki bodo zanimive za vas.

Društveno življenje je bilo v preteklem mesecu kaj živahno, četudi tega niste opazili. Nekateri odborniki so se prav pošteno oznojili s pripravami za ponovitev VERIGE v Blacktownu, ki je pa bila spet slabo obiskana. To je pri nas že znana "lepa" slovenska navada. Skoraj bi nam bilo žal za trud, ki smo ga s tem imeli.

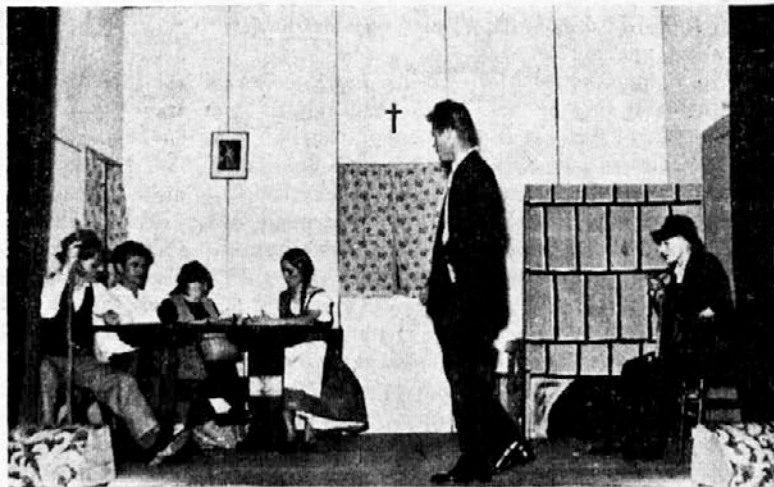
Prisednik in nekateri igralci so morali že zgodaj zjutraj zapeljati kulise v Blacktown in pripraviti oder. Po končani igri jih je čakalo enako delo da so vse spravili nazaj v Sydney. K sreči je bila sobota, da so mogli drugo jutro nekoliko poležati.

Ves dan delati in žrtvovati prosti čas za slovensko stvar, to tudi za odbornike katerekoli organizacije ni majhna reč. Posebno še, če ne vidijo med rojaki zanimanja za kulturne prireditve, kot se tako rado zgodi prav našim društvenikom.

Zadoščenje imamo v tem, da so bili prisotni s prireditvijo zadovoljni. Tudi zapeli smo lepo pod vodstvom p. Odila, ki ga je zbranim predstavil predsednik Janez Klemenčič. Na prireditvi je prišel tudi g. dr. Mikula in se tudi njemu za pozornost zahvaljujemo.

Ne bilo bi lepo, če se ne bi ob tej priliki zahvalili za izdatno in nesebično pomoč ge. Barbari Forte in njenemu Janezu. Zagorje je še vedno trdno slovensko. Prav lepa hvala obema!

Prizor iz igre VERIGA

V NEDELJO 15. OKTOBRA smo sydneyški Slovenci v svoji sredi pozdravili patra Odila. Večer je bil še kar dobro obiskan, a človek bi vendar pričakoval, da bo vsaj ob taki priliki dvorana nabito polna. Če ne drugo, vsaj slovensko petje in skioptične slike iz Slovenije bi morale ljudi pritegniti. No, pa drugič, saj še ni vseh dni konec.

P. Odilu želimo obilo uspeha, zvrhan koš zdravia in zadovoljstva, pa čim manj — razočaranja!

IMELI SMO LEPE NAČRTE za slovensko razstavo, pa jo bomo morali zaradi prazne blagajne odložiti na boljše čase. Smo se preveč "izkašljali" ob prizoritvah VERIGE. Upamo, da boste vsaj na MIKLAVŽEVANJE prišli v lepem številu. Če že sebi ne privoščite Miklavža, privoščite ga svojim otrokom. Darila zanje bomo sprejemali eno uro pred Miklavženim prihodom v nedeljo zvečer 10 decembra v St. Francis Hall, Oxford St., Paddington.

ZADNJA ŠTEVILKA MISLI je prinesla zanimiv članek o KNEŽJEM KAMNU, ki ga je Slovensko društvo Sydney postavilo za svoj društveni znak. Povejmo, da nismo mislili na tisto 50letnico, ki jo opisuje članek. Ker more narodna kultura nemotena rasti in se razvijati le v svobodi, si je naše društvo, kot kulturna organizacija za rojake v Avstraliji, izbrala za svoj znak knežji kamen — simbol preteklosti in bodoče svobode slovenskega naroda.

Le za visoke cilje se izplača delati in žrtvovati. Naš cilj je dovolj visok, zato zanj tudi delamo in se žrtvujemo.

Odbor Slov. društva Sydney

ČE PRIDEŠ S KOROŠKEGA v Buenos Aires

Tako pot je napravil g. Vinko Zaletel in pisal o njej v Našem Tedniku. Ker se zanimamo za Buenos Aires, kulturno žarišče izseljene Slovenije, bomo iz pričujočega odlomka maršikaj zvedeli. — Ur.

SE ISTI VEČER ME HOČETA VIDETI moja bivša farana iz Trnovega v Ljubljani. Ker ni prometnega sredstva, sta si sposodila kolesi in prišla 8 km daleč semkaj na obisk. Kaj pravim: 8 km daleč! To je tukaj blizu! Saj je veliki Buenos Aires 35 km širok. Veliko naših ljudi se vozi z avtobusom ali kolektivom uro daleč na delo! To presega vse naše pojme! Mesto, ki bi pri nas segalo od Šmihela do Celovca ali od Baškega jezera do Celovca. Mesto, ki ima sedem milijonov ljudi, skoro toliko kakor vsa Avstrija. Ena tretjina vsega prebivalstva ogromne Argentine, ki je za dve Evropi, živi v tem mestu. Mesto, v katerega bi spravil 150 Celovcev! V tem mestu naj se sedaj spoznam in obiskujem ljudi, ki žive raztreseni po vsem mestu!

Buenos Aires pomeni v našem jeziku "dober zrak". Jaz sem prišel prav tedaj v najslabši zrak. Tako vlažen, da je bilo v njem 100% vlage: brez dežja je tako kakor bi deževalo. Nič se ne posuši, prav vse je vlažno. Sredi zime je, pa toplo 16° C. Spati ne morem nič. Mislim, da radi črne kave (seveda prave, ne iz vogrškega župnišča). Pa me vedno bolj boli glava, zjutraj je taka, kot bi imel svinec v glavi, da sem komaj odmaševal.

Takoj zjutraj, prvo jutro v B. Airesu največja letalska nesreča, kar jih je imela Argentina. Blizu letališča je treščilo na tla letalo argentinske letalske družbe, 67 mrtvih, prav nihče ni ostal živ. Vzrok: pravijo, da to slabo vreme. Pravega vzroka pa nihče ne ve.

Prihodno noč je razsajala strašna nevihta z bliski in gromom in je deževalo kot bi iz škafe vlival. Hvala Bogu! Nevihta je pregnala meglo in vlago, veter je prinesel mraz, pa tudi suho zimo. Mraz je tukaj le tedaj neprijeten, kadar je vlažno, tedaj gre v kosti.

Nekaj vsakdanjega, običajnega so v Argentini stavke. Prišel sem v splošno delavsko stavko. Ker je promet obstal, zato tudi otroci in učitelji niso mogli v šolo in torej tudi šole ni bilo. Sedaj se pripravljajo splošna delavska stavka za nedoločen čas. Pravkar je končala enotedenska mlekarstva stavka.

Ker je mestna občina zahtevala, da sme priti v mesto samo sterilizirano mleko, so mlekarji začeli stavkati in jih nič ne brigajo otroci, ki mleko nujno rabijo. V Cordobi, kjer je tudi precej Slovencev, pa sedaj policija stavka. Mesto ima zasedeno žandarmerija, ki mora razganjati demonstrante-policaje. Kljub policijski stavki so zločinci zelo mirni, ker se bojijo, da bi nastopilo vojaštvo in preki sod (naglo sodišče), če bi bilo preveč ropov in zločinov. Zato čakajo na boljše čase, ko bodo policaji nehali stavkati.

Od 1. do 7. avgusta bodo stavkali vsi učitelji po celi Argentini. Ako ne bodo s to stavko dosegli povišanje plače, bodo potem stavkali za nedoločen čas. Lani je n. pr. medicinska fakulteta stavkala kar celo leto. S 1. avgustom bodo podražili vožnjo na železnici in železničarji se že pripravljajo na stavko, da dosežejo povišanje plače. Če traja stavka le en dan, kot na dan mojega prihoda, ima država 220 mil. pesosov izgube. Danes bi morala biti stavka električarjev, pa so jo včeraj preprečili. Če ni elektrike, potem poleg vsega drugega tudi ni vode in ne odtoka iz stranišč, ker je vse urejeno na električni pogon.

Primer, kako gre v Argentini: v parlamentu so se nekateri opozicionalni poslanci pritožili, da policija pri zaslišanju uporablja mučenje. Policija seveda protestira. Ko sta bila pri nekem roparskem napadu ubita dva policaja, so napravili slovesen pogreb skozi mesto. Ko so šli mimo parlamenta, je nekaj policijskih oficirjev stopilo iz vrste in začelo streljati v parlament. To streljanje je fotografiral neki časnikar-reporter; ko so policaji-pogrebci to videli, so ga pretepli, mu vzeli in razbili aparat — jih je pač bilo sram, da bi bilo streljanje naslikano. Sedaj so pa v protest stavkali vsi časnikarji in zato naslednji dan ni izšel noben časopis. Škodo so pa imeli ne policaji, ampak časopisi sami in prodajalci. Dobro, da mene ni bilo zraven, ker jaz bi prav gotovo fotografiral, pa bi mene pretepli in še adijo aparat.

Na vsak korak občutim v Južni Ameriki, da nisem v Evropi. Z našimi pojmi se tu ne da živeti. Razlike v mišljenju in načinu življenja so velikanške. Pa tudi v verskem življenju. Novonaseljeni Slovenci so se tu uveljavili, skoro vsi imajo že svoje hiše, četudi je to v mestu združeno to z velikimi stroški, živijo materialno bolje, kot bi v Evropi, toda starejši hrepenijo po Evropi. Deloma radi vremenskih prilik, neugodne klime, predvsem pa radi načina tukajšnjega življenja. Rešuje jih le medsebojna povezanost in pa slovenske verske in kulturne organizacije.

(Konec str. 352)

NEW SOUTH WALES

Corrimal. — Na tem mestu se najlepše zahvalujemo vsem udeležencem žalnega sprevoda ob pogrebu naše ljubljene nepozabne hčerke in vnučkinje Suzane, ki je morala končati svoje nežno življenje 27. sept. 1961 v potoku Towradgi. Bog povrni vsem, naj Vas nikoli ne zadene podoben udarec. Posebna zahvala č. patru Ambrožiču, ki je opravil na dan pokopa angelsko sv. mašo in ostale obrede. Prav tako smo hvaležni za tolažilne besede vseh, ki ste z nami sočustvovali. — Žalujemo starši **Kocjan, Drmota in drugi sorodniki.**

Corrimal. — Ta dopis pišem zato, da boste starši mladoletnih otrok previdni in dobro izbirali, s kom naj se vaši otroci igrajo. Tako se boste zavarovali, da ne boste nekoč objokovali izgubo otroka, kot zdaj moja hči Olga in zet Kocjan. To že veste, da je padla v potok naša ljubljena Suzana, kaj je bil vzrok padca, pa ne moremo dognati in menda nikdar ne bomo. Igrala se je namreč z drugima dvema otrokoma okoli pet let starosti, pa od onih dveh, ki sta morala biti pričci padca, nobeden ne pove nič pravega, pa naj ju sprašujemo mi ali policijski organi. Sploh je avstralski zakon tak, da od otrok pod osmim letom ne sprejme za veljavno nobene izjave. Tako ne moremo zvedeti niti za pravo mesto, kje se je naša deklica ponesrečila, še manj pa vzrok padca v vodo. Policija je zapisala samo "accident". Toliko torej o tej nesreči v pouk staršem: Ne puščajte svojih majhnih otrok spred oči! — **Anton Drmota.**

Fairfield. — Pišem o svojem razmišljanju pred praznikom Vseh svetnikov. Kako smo daleč od naših dragih pokojnih, posebno staršev, naših otrok ter drugih sorodnikov! Na ta dan smo vedno prižigali sveče na grobovih, ki smo jih poprej lepo okrasili z vencji in šopki. Zdaj nam je pa dano le to, da v mislih poromamo na grobove onih, ki tam spe začasno spanje. Čeprav smo daleč od tam, lahko pošljamo na njihove grobove cvetje molitve za pokoj njihovih duš. — Naj izrečem tudi zahvalo p. Odilu za lepi govor preteklo nedeljo v Villawoodu. Upam, da smo vsi veseli prihoda še enega slovenskega dušnega pastirja med nas. Želimo mu mnogo uspeha in sreče na novi zemlji, kamor ga je zanesla misijonska gorečnost. — **Karla Twrdy.**

VICTORIA

Kew, Melbourne. — Stanujem v slovenskem hostelu p. Bazilija, ki mu pravimo Padua Hall. To je staro ime, pa je ostalo tudi zdaj. Dosti fantov v našem hostelu je novincev v Avstraliji, tako tudi jaz. Nisem še član Slovenskega kluba in tudi še ne naročnik MISLI. Kljub temu rad čitam list in se tudi udeležujem skupnih klubskih izletov. Zares je lepo živeti med slovenskimi fanti. Zanimivo je poslušati dialekte z vseh slovenskih vetrov. Nedavno je dospel z ladjo nov slovenski fant in se je ustavil pri nas. Odločil se je takoj, da bo živel v slovenskem hostelu. Seveda smo se vsi hoteli hitro seznaniti z njim, da bi nam povedal svoje dogodivščine. Ker nas je veliko, sem jaz prišel v pogovor z njim šele drugi dan. Bil je redkobeseden, pa to mi je rekel: GUAAVA ME BULLI. Dolgo sem moral ugibati, kaj je hotel s tem povedati. Končno sem ugotovil, da ga od potovanja še glava boli. Pa se je kmalu otresel glavobola in sedaj se imamo radi tudi z njim, kakor z vsemi drugimi fanti iz raznih krajev Slovenije. — **Ivan S.**

Riddell. — Zahvaljujem se rojakom za sočustvovanje ob smrti moje blage matere. Ob tej izgubi mislim na marsikaj, kar sem doživel v domovini in potem v Avstraliji. Doma sem spremljal borbe skozi vsa štiri vojna leta. Po končani vojni nisem bil spoznan za vrednega, da bi doma užival težko prisluženi kruh. Uvidel sem, da je treba iti iskat kruha v tujino in tako sem prišel v Avstralijo. Rojaki dobro veste, da je tudi v tej deželi začetek težak. Kar se mene tiče, sem bil zmerom vaju trdega življenja. Moj rojstni dom je v Zabukovici pri Zalcu. Bili smo revni in že po šestih mesecih od mojega rojstva smo izgubili očeta. Nekako sem dočkal vojnih let in tedaj je bilo treba iti pod orožje. Po končani vojni sem se znašel v zaporu — to je bila zame nagrada od strani nove Jugoslavije. Po mnogih bridkosti sem prišel v Avstralijo, pa naj bo Bog zahvaljen za vse. Dobro poznam Bonegillo, svojega emigrantskega življenja drugod ne bom podrobno opisoval. Leta 1956 sem se odločil za nakup farme v tem kraju. Želja po grudi me je namreč povsod spremljala. Zraven sem zaželel videti tudi svojo ljubo mamo in je res prišla za nami. Ni

bila mestna ženska, zato se ji je na kmetih tu pri nas prav dopadlo. Žal, ni bila dolgo med nami, naj v Bogu počiva. Toda skoraj istočasno s njeno smrtjo so prišle še druge nesreče, brat Slavko je izgubil delo v tovarni, s težavo sem mu našel novo zaposlil. Doma na farmi pa nesreča pri prašičih, nič manj kot 35 je poginilo od zastrupljenja. Kako se je to zgodilo, še ni dognano, s pomočjo oblasti še preiskujemo. Zdi se pa, da ni bilo slučajno, Tako je prišlo, da moram imeti opraviti še s sodiščem, ki ga v vseh svojih 36 letih nisem nikdar uporabljal. Mnogi rojaki po Victoriji me poznajo, rad bi bil prijatelj vsem pa se zdi, da me nekateri še vedno imajo za takega, kot sem bil nekoč doma, da me je namreč lahko vsak tepel, kdor ni maral otrok. Skušam moško prenesti tudi to in prosim Bogu, da bi se ne vdal skušnjavi in se zaobljubil: Nikoli več ne bom nikomur pomagal! Vsem rojakom želim iz srca, da bi nikoli ne bili v takih težavah.— Anton Baloh.

QUEENSLAND

Brisbane. — Brali smo, da je prišel v Avstralijo nov slovenski duhovnik, znani organizator pevskih zborov, pater Odilo Hajnšek. V Avstraliji bo zanj tudi v tem pogledu dosti dela, saj je podobno, da sploh nimamo zares izvežbanega pevskega zbora. Upam, da bo zdaj marsikomu dana prilika, da pokaže, koliko ima volje za stari slovenski običaj — petje v zboru. Tukajsnji na novo preurejeni pevski zbor, ki je prvič pel pri maši 1. okt. v Villa Maria cerkvi, pošilja p. Odilu pristrčno dobrodošlico in pozdrav. Tukajšnjim slovenskim družinam pa zbor kliče, naj dajo možnost svojim fantkom in deklicam od desetega leta naprej, da se pridružijo Borisu, Lojzu, Sonji, Kristinci in drugim novim ter starim pevcem. Ne bo jim žal. Poleg lepega petja se bodo učili tudi slovensko čitati. Vaje imamo na domu ge. Gizele Vuga in v kripti v Valley, kakor nanese. Pozdrav vsem, ki čitajo MISLI! — Stanko Sivec.

Brisbane. — Prejel sem naročeno knjigo THE SLOVENES OF CORINTHIA. To je bogata dokazilna zbirka, ki nam v angleškem besedilu prikazuje lego tega ozemlja ter boj prebivalcev s sosedi za obstoj tega prelepega koščka slovenske zemlje, kjer je tekla zibelka slovenskemu državnostvarnemu življenju. Ta knjiga in ZGODOVINSKI ATLAS SLOVENIJE drug drugega čudovito izpopolnjujeta. Vsa čast izdajateljicam, — Studia Slovenica in Slov. Kult. Akcija — obe knjigi sta nam v ponos, obe idealno dobri. — V 10 šte. MISLI sprašuje

Pavle Jevnikar iz Adelaide, odkod izvirajo podatki ljudskega štetja in kdaj je Kranj postal tretje mesto Slovenije. Te podatke je objavil KLIČ TRIGLAVA v Londonu pred meseci, poleg teh pa še več drugega o gibanju prebivalstva v Sloveniji po naj-novejšem ljudskem štetju. — V svoji 6. letošnji številki so nam MISLI predstavile slavno avstralsko pevko Dame Nellie Melba. Stoletnico njene rojstva obhajamo letos. Tega jubileja se je spomnila tudi avstralska poštna uprava, ki je izdala Melbine znamke po 5 d. Slika na znamki je posneta po njenem kipu v Narodni galeriji Victorije — delo kiparja Sir Bertrama Mackenalla. — Prav lep pozdrav vsem bralcem! — Janez Primožič.

WESTERN AUSTRALIA

Osborne Park. — Slovenski klub za Zahodno Avstralijo je povabil narod na svojo prvo javno prireditev v Grško dvorano na Parker St. Vršila se je v soboto 30. sept. Odzvali so se razen nekaj gostov sami Slovenci, ki so napolnili precej prostorno dvorano. Predsednik kluba, dr. J. Koče, je pozdravil prisotne v obeh jezikih in na kratko prikazal težki boj Slovencev stisnjenih med tri močne narode, za narodni obstoj in lastno kulturo. Navedel je imena nekaterih naših velikih mož: Baraga, Prešerna, Korošca in drugih, ki so vsi po svoje doprinesli k močni odpornosti našega naroda spričo tolikih težav. — Naslednja točka je imela biti nastop mladega kvarteta, pa je hud prehlad vodilnega tenorja nastop preprečil. Vendar smo imeli srečo: rešila nas je mlada 19letna Slovenka Jožica Štrukelj, ki je šele v začetku letošnjega leta prišla k svoji omoženi sestri Znidaršič in ostala med nami. Ob klavirskem spremljevanju druge Slovenke, Marice Lundrove, nam je Jožica zapela več narodnih pesmi in to tako lepo, da smo poslušalci naravnost strmeli. S tako lahkoto je dvignila glas in pela s tako iskrenim občutjem, da je res zaslužila splošno občudovanje. Navdušenje je priklopelo do vrha, ko je predsednik izročil obema deklicama zaslužene šopke. — Razvila se je prijetna prosta zabava ob odlični godbi, da je vladala med nami največja zadovoljnost. Prisotni so pozvali Klub, naj čimprej spet kaj takega priredi. — Venceslav Tomšič.

KOROŠEC v ARGENTINI

(s str. 349)

Južno Ameriko si predstavljamo kot deželo diktatur. Vsem je še v spominu Peron s svojo božansko Evito. Po mestu je še mnogo napisov: "Peron vuelve" — Peron se vrne. V resnici je tu mnogo preveč svobode, ker ljudje niso zreli zanjo. Tu se mi ni treba nič prijaviti, kje stanujem. Tu lahko odpreš trgovino ali obrt brez koncesije, kadarkoli

in kjerkoli hočeš. Lahko propagiraš, kar hočeš, lahko stavkaš. Včeraj so po mestu kričali in letake delili pristaši kubanskega diktatorja Fidel Castra — nihče jih ni motil. Lahko obogatiš hitro, seveda znati moraš in ne smeš imeti krščanskih pojmov o pravici in poštenosti. Tu je dežela neomejenih možnosti, toda boriti se moraš z življenjem, da ne podležeš. Slovenci se uveljavljajo s pridnostjo in iznajdljivostjo, domačini pa z vsemi sredstvi, tudi s takimi, ki jih mi po krščanski vesti odklanjamo. Prav zato je Argentina tudi dežela bogatstva in revščine.

OKTOBRSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 slovar, 6 stan, 10 lobe, 11 Oporto, 13 oven, 14 misel, 15 dekan, 17 nas, 19 er, 21 car, 22 Etna, 23 nos, 26 Atl., 27 Emil, 28 rop, 30 ear, 31 madam, 33 nered, 35 road, 37 sinoči, 38 isto, 39 Waag, 40 Mostar.

Navpično: 1 Slovenec, 2 lov, 3 obed, 4 venec, 5 romar, 6 SOS, 7 Trenta, 8 Atlanta, 9 no, 12 pin, 16 kad, 18 Slvador, 20 Romania, 24 sirena, 25 pod, 28 radim, 29 Paris, 31 meč, 32 most, 34 rog, 36 ata.

Rešitev poslali: Anica Marinček, Anica Cimerman, Ivan Golob, Alojz Meglič, Jože Kristan, M. Rebotko, Janez Ilič, Mina Galič, Karla Tvrdy.

Škratu pogin! V zadnji številki je pri križanki, ki ste je reševali, posegel vmes in požrl pripis: Poslal Mirko Rakušček. Da bi ga koklja! — namreč skrata, ne Mirka!

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£3-0-0: Kristjan Možina;

£ 2-0-0: Ivan Slavec, Franc Purgar, Jože Topolovec;

£ 1-0-0: Marg. Kosmina, Miroslav Penca, Štefan Sernek, Jože Vuzem, Danilo Mrzek, Martin Šilec, Stane Žust, Roman Perko, Ciril Škofič, Slavko Slučaj;

£ 0-10-0: M. Cimerman, Anton Šajn, Frank Spreitzer, Marijan Oppelt, L. Cerkvenik, Anton Drmota.

Kot vedno: prisrčna hvala vsem in drugim se priporočamo.

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:
poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlač i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič
54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

I. Valenčič & J. Woppel

naznanjata vsem melbournskim Slovencem,
da sta prevzela

"Service Station" na vogalu St. George Rd.

in Normanby Ave., Thornbury.

Priporočava se, da se v vseh potrebah svojih
avtomobilov obrnete na naju. Boste deležni
hitre in dobre postrežbe.

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Ne glede na to, ali naročajo darilne pošiljke pri naši tvrdki, dajemo rojakom **ZASTONJ** navodila in nasvete v zadevah, ki spadajo v poslovanje naše ali sorodnih tvrdk.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKKE Z DARILNIMI POŠILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštni money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S. A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

BLIŽAJO SE BOŽIČNI PRAZNIKI

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
- E - N A N O

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
- B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POV DARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POSLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBŠČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

POHITITE Z NAROČILI PAKETOV!